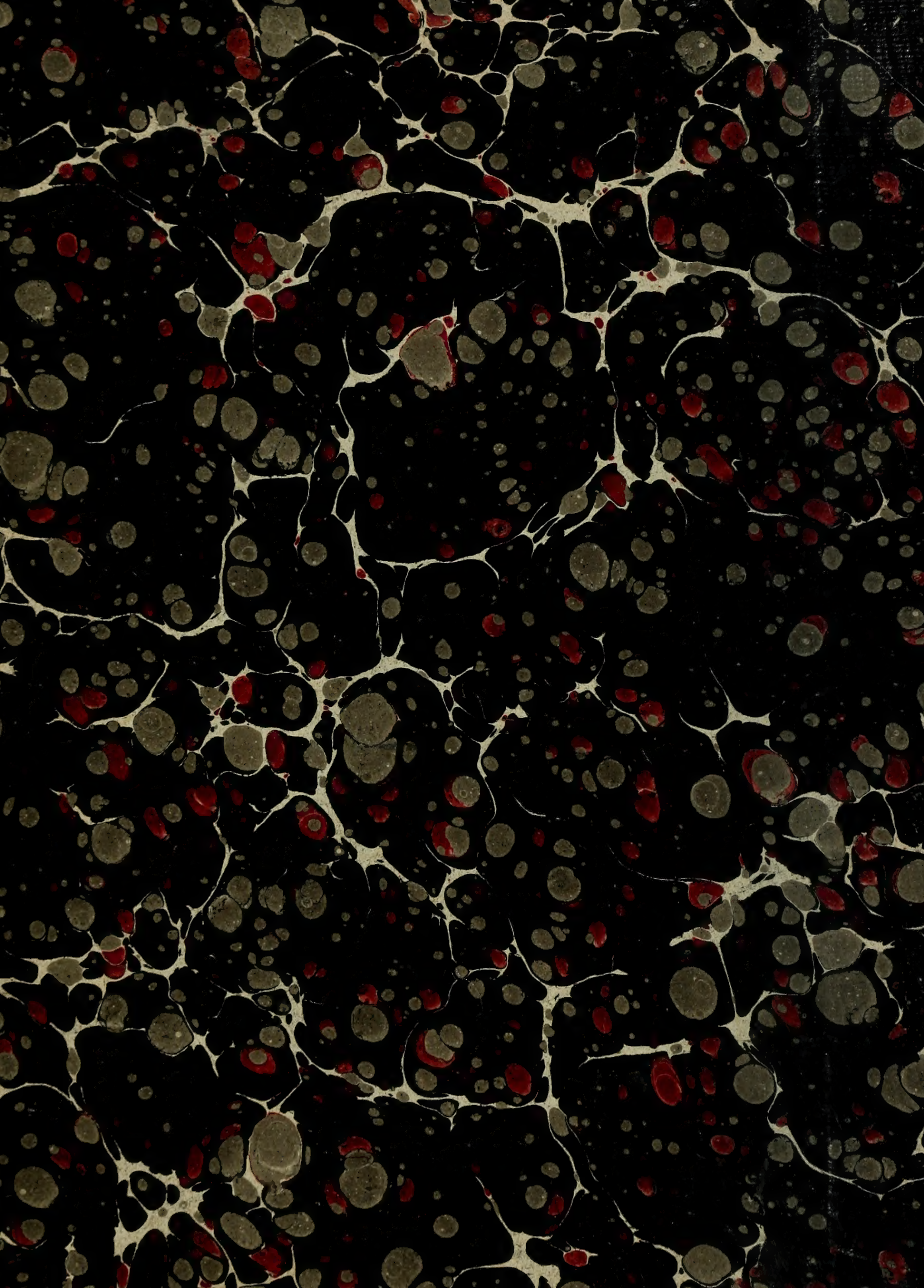
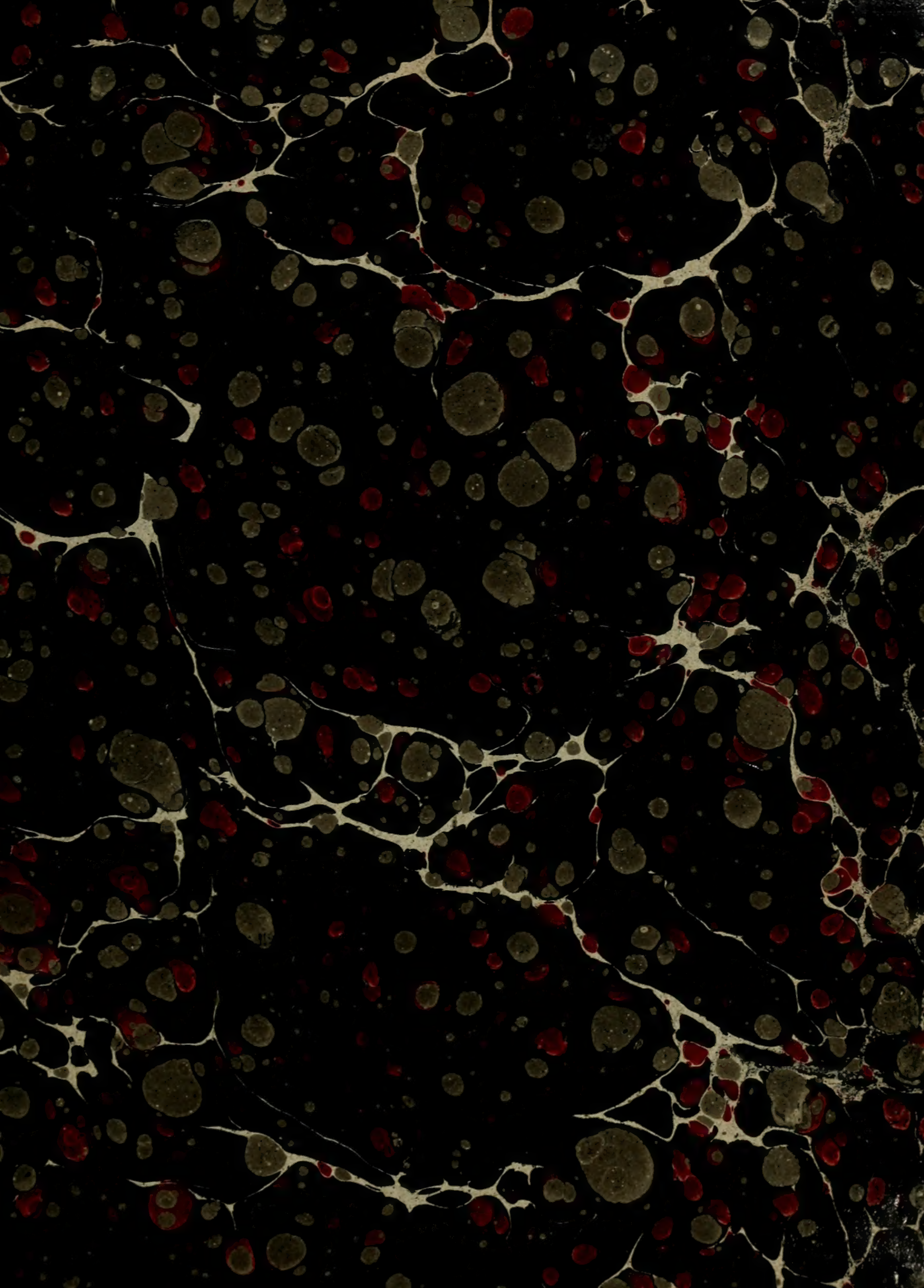

3 1761 06633272 7

DIGTE
AF
E-h

SÆLGES TIL FORDEL FOR DE VANFØRE

VILHELM TRYDES BOGHANDEL

F. E. BORDING. KJØBENHAVN

DIGTE

AF

E–h

INDHOLDSFORTEGNELSE

LILIECONVAL

Langt fra Hede og Støv
Under majgrønne Løv,
Saa fager og bly,
Skjult af Bladenes Ly,
Staar du smykket som Brud
I dit snehvide Skrud,
Lilieconval.

Der dufter du sødt,
Der hvisker du blødt
Om alt, hvad der bandt,
Om alt det, som svandt
I Barndommens Aar,
I Ungdommens Vaar,
Lilieconval.

Og naar faldende Løv
Dækker Døgnlivets Støv,
Og det snedækte Muld
Varmer Sommerens Guld,
Da paa Mindernes Strøm
Vugger blidt du hver Drøm,
Lilieconval.

Da fra Evigheds-Kyst
Dine Klokker saa tyst
I den sildige Kvæld
Ringer Fred i min Sjæl,
Bringer Bud om en Vaar,
Der ret aldrig forgaar,
    Lilieconval.

FORSKE er godt — vide bedre, elske bedst;
Kunne er godt, ville bedre, bede bedst;
Spørge er godt, ønske bedre, haabe bedst;
Tage er godt, give bedre, takke bedst;
Stride er godt, sejre bedre, Freden bedst;
Kjende er godt, bekjende bedre, lovprise bedst;
Fremad er godt, opad bedre, hjemad bedst;
Haab er godt, Tro er bedre, Kjærlighed bedst.

FORTID OG SAMTID

Hel mangen Adels-Frue
Og mangen Ridder bold,
De hænge i min Stue
Med Vaaben og med Skjold.

Mens Tiderne de svinde,
Og Livet bølger frem,
De hænge som et Minde
Fra stolte Slægters Hjem.

De tale tavs om Hæder,
Om Kjærlighed og Tro,
Om Fortids svundne Glæder,
Om Sorg i Fædres Bo.

De Riddere med Fruer
Jeg ser Dag ud, Dag ind,
Dog fremmed jeg dem skuer,
De fryde ej mit Sind.

Og deres Navn og Skjolde
Kun daarligt mindes jeg,
De synes mig saa kolde,
At Hjertet røres ej.

Vel elsker jeg at høre
Om Fædres Heltemod,
Og liflig for mit Øre
Er Sang om Æren god.

Og om de Gamles Sæder,
Om deres Sang og Spil,
Om Fædrelandets Hæder
Jeg gerne høre vil.

Vel er mig kjært det Mærke,
Der taler frit og fro
Om Armene de stærke,
Om Hjerterne de tro.

Der siger til de Unge:
Følg os i Heltespor,
At I med os kan sjunge
Om Riddersind i Nord.

Dog ingen Fortidstale
Er som Naturens Røst;
Den Sjælen kan husvale
Og vække Liv og Lyst.

Og ingen Tid kan male
Med al Naturens Pragt,
I ingen gyldne Sale
Blev os den Rigdom bragt.

Nej! banke maa mit Hjerte
For Dagens Kamp og Strid,
For Livets Fryd og Smerte
Meer end for svunden Tid.

Thi intet Fortidsminde
I Sjælen trænger ind,
Kan saa mit Hjerte binde,
Kan fængsle saa mit Sind,

Som blot et Ord, der lyder
Med Kjærlighedens Røst,
Som blot et Blik, der gyder
Tidt Hvile i mit Bryst.

Og Retsinds Vaaben stærke
De hue mig dog bedst,
Og Sjælens Adelsmærke
Er dog mit Hjerte næst.

Den Idræt, der med Møje
Sig kæmper langsomt frem,
Tidt skjult for Verdens Øje
I et beskedent Hjem.

Den Kamp med Sorg og Smerte
Dybt i en Kvindes Sind,
Før Trøst i hendes Hjerte
Kan drage stille ind.

Det Liv, der mægtig tænder
En Gnist i Mandens Barm,
Der villiekraftig spænder
Hver Sene i hans Arm.

Det Liv, hvis rige Strømme
Sprudle med Liv og Lyst,
Og vugge blide Drømme
Sødt i hver Kvindes Bryst,

Der føder Tanker mange
Til Fædrelandets Gavn
Og fletter Krans med Sange
Omkring de Ædles Navn.

Ja Nuets Liv det fulde
Med aaben Kamp og Strid,
Og Sjælens Liv det hulde
Med Følelsen saa blid.

Det griber saa mit Hjerte,
Det fængsler saa mit Sind,
Saa klart med Fremtidskjærte
Det lyser Haabet ind,

At Riddere med Fruer
Saa kolde synes mig,
At fremmed jeg dem skuer,
De røre Hjertet ej.

OM EFTERAARET

SE hist paa regntung Himmel mellem Skyer mørke
En lille Plet saa straalende og blaa,
Det er som Farven vandt i Skjønhed og i Styrke,
Jeg synes, aldrig jeg dens Mage saa.

Det er, som om i Havets dybe Dyb jeg skued,
Som vinked hist et Evighedens Hjem,
Som om bag Mørkets tætte Slør der dejligt lued
Et Lys, der kaldte Haabets Glæde frem.

Og alt som Blikket henrykt paa dets Skjønhed hviler,
Saa breder den sig mellem Skyers Rand,
Indtil den over hele Himlens Bue smiler,
Og kun en enkelt Sky jeg skue kan.

Da tænker jeg, saa gaar det altid her i Livet
Med Naadens Lys, i Sorgens bittre Stund
Det straaler klarest, naar af mørke Skyer omgivet
Det vinker os fra Troens Himmelgrund.

Og kan vi skue blot en liden Plet i Nøden
Af Herrens underfulde Kjærlighed,
Da skal engang den brede sig som Morgenrøden
Og bringe Sjælen Evighedens Fred.

Da skal forvist den vokse i vort svage Hjerte
Og sprede Mørket der som Skyen hist,
Indtil den overvinder hver en jordisk Smerte
Og sejrer over Dødens Nat til sidst!

Endt er Høsten, Marker tomme
Vidne, at alt Som'ren svandt,
Snart vil Vint'rens Kulde komme,
Tidens Norne Traaden spandt.

Luften er saa klar og stille,
Himlen straaler ren og blaa,
Vindens Bølger, svale, milde,
Over Skovens Toppe gaa.

Duggens skjønne Perler bæve,
Overalt er Blomsterduft,
Fugleskarer lette svæve
Opad i den klare Luft.

Bort til Sydens varme Lande
Flygte de ved Vintertid,
Hilse atter Danmarks Strande
Dog med Vaaren skjær og blid.

Alting straaler, alting smiler,
Aander Glædens Budskab ud,
Og Naturen stille hviler
Efter Arbejd nu i Gud.

Kun de visne Blade falder
Tyst til Jord fra Grenen ned,
Sagte Alvorsstemmen kalder
Gjennem al Naturens Fred.

I min Sjæl da dæmre Tanker,
Vakte ved Naturens Røst,
Underligt mit Hjerte banker
Halvt af Vemod, halvt af Lyst.

Og jeg ønsker Fuglens Vinge
Til at flyve over Jord,
Til med Aanden mig at svinge
Did, hvor altid Glæden boer.

Og jeg beder til det sidste,
Herre, giv mig Lys og Liv,
Lad mig aldrig Troen miste
Paa et evigt Vaarens Bliv.

Lad mig, førend Vint'ren kommer
Med den sidste haarde Strid,
Skue Evighedens Sommer,
Hvile kun en lille Tid.

Hvile ud fra Sorg og Møje,
Smage Glæden i Din Fred,
Føle Kraften fra det Høje,
Livet i Din Kjærlighed.

Thi da veed jeg, Vaarens Dage
Rinde atter op for mig,
Hvad Du tog, Du gi'er tilbage,
Evigt Livet er i Dig.

LÆNGSEL

Her er lummert i Dal,
Og kun Luften er sval
Højt paa Bjergenes Top,
Det er der, jeg vil op.

Uden Rast — uden Ro,
Over gyngende Bro,
Vil jeg styre min Fod
Med ustandseligt Mod.

Der, hvor Støvet ej naar,
Der, hvor hævet jeg staar
Over Sværmen paa Jord,
Der, hvor Friheden boer.

Der, hvor Blikket kan naa,
Hvad det aldrig før saa,
Højt paa Bjergenes Top,
Det er der, jeg vil op.

Højt til Frihedens Hjem
Bær mig op, bær mig frem,
Du Længsel, som boer
I hvert Hjerte paa Jord.

Gjør min Fod aldrig træt,
Men paa Vinger saa let,
Lad som Fuglen med Sang
Mig kun styre min Gang.

Giv mig Haab, giv mig Tro,
At jeg aldrig faar Ro
Før paa Bjergenes Top,
Det er der, jeg vil op.

Hvor de Tider
Langsomt lider,
Mens jeg skrider
Her i Havens skjulte Gang.

Nattens Drømme,
Milde, ømme
Til mig strømme
Sødt med Nattergalens Sang.

Jorden hviler,
Venus smiler,
Hvorfor iler
Du, min Ven, ej til mig fro.

Du, den ene,
Gav alene
Jeg min rene
Første varme Ungdoms Tro.

Derfor banker,
Mens jeg vanker
Tavs i Tanker,
Nu mit Hjerte uden Fred.

Bi ej længer,
Tøv ej længer,
Ved Dig hænger
Jeg med al min Kærlighed.

Tys, vær stille
Nu, Du vilde
Længsels Kilde,
Var det ej hans kendte Fjed.

Nej kun Løvet,
Som bedrøvet,
Liv berøvet,
Sank til Jord fra Grenen ned.

Stille Hjerte,
Stands nu Smerte,
Haabets Kjærte
Maa ej slukkes i mit Bryst.

Tiden svinder,
Taaren rinder,
Hvad mon binder
Langt fra mig din Hu og Lyst.

Hvi saa stille,
Stjerner milde,
Gid I vilde
Straale ud det elskte Navn.

Alting hviler,
Maanen smiler,
Hvorfor iler
Du, min Ven, ej til min Favn.

Stræk ud min gode Hest, stræk ud,
Flyv over Jorden hen,
Hun venter jo, min unge Brud,
Hun venter mig, sin Ven.

Slaa Gnister med Din rappe Hov,
Spiil ud Dit Næsebor
Og bær mig gennem Mark og Skov,
Did hvor min Elskte boer.

Flyv uden Frygt og uden Hvil
Frem i den mørke Nat,
Skyd over Hegnet som en Pil,
Bryd gennem tættest Krat.

Naar Solen stiger op i Øst
Snart med sit Rosenskjær,
Da skal jeg trykke til mit Bryst
Min fagre Hjertenskjær.

Stræk ud min Ganger tro, stræk ud,
Flyv over Jorden hen,
Hun venter jo, min elskte Brud,
Hun venter mig, sin Ven!

Jeg sidder saa tavs ved den brusende Strand
Og lytter til Vindenes Sang over Hav,
Da drømmer jeg sødt om et underfuldt Land,
Der hæver sig sælsomt af Fortidens Grav,
De Bølger de lege mod Kyst.

Da skuer mit Øje paa Bjergenes Top
En mægtig Ruin af en ældgammel Borg,
En Vedbend sig slynger om Murene op,
Mens Vindene hviske om Glæde og Sorg,
De Bølger de sukke mod Kyst.

Da seer jeg de velkjendte Høje igen,
Med Fyr og med Gran over blomstrende Dal,
Da hører jeg tusinde Røster igen
I Mindernes løvklædte Højenloftssal,
De Bølger de skvulpe mod Kyst.

Da griber en underlig Længsel mit Sind,
At flyve med Vinden til Bjergenes Land,
Og stille jeg sidder med Taarer paa Kind,
Mens Tanken mig bærer saa vidt over Strand,
De Bølger de lege mod Kyst.

O! hvor jeg trænges,
O! hvor jeg længes
Efter at høre, Gud Fader, Din Røst,
Efter at smage
Nætter og Dage,
Herre! Din Naades livsalige Trøst.

Baaren paa Vinger
Til Dig sig svinger,
Herre! Din Menigheds brændende Bøn,
Bøj da Dit Øre,
At Du kan høre
Ogsaa min svage og stammende Bøn.

See, jeg er rede
Nu til at bede!
Send mig et Ord, som kan løfte mit Sind,
Giv Du mit Øje
Lys fra det Høje,
At jeg kan se i Din Herlighed ind.

2

Mat er min Stemme,
Tidt jeg kan glemme,
Herre! min Synd og Din Kjærligheds Magt.
Gerne jeg vilde,
Jesus! Du milde,
Hvile saa tryg i Din frelsende Pagt.

Ræk mig da Haanden,
Send mig da Aanden,
Naaden den hellige, Fader, mig giv;
Lad mig den finde,
At jeg kan vinde,
Herre! Dit evige, salige Liv.

See, hvor jeg trænges,
See, hvor jeg længes
Efter at høre Din kjærlige Røst,
Giv mig Din Naade,
Lad den kun raade,
Skjænk mig, Gud Fader, Din himmelske Lyst.

STRØTANKER

SYMPATHI! Du vidunderfuld stærke,
Gaadefuld dragende Magt;
Er Du mellem beslægtede Sjæle
En dyb og inderlig Pagt?

Er Du Hjerternes anende Længsel,
Som møder paa Livets Strøm
Det Billed, der stod for dens Øje,
Som i en ubevidst Drøm?

Er Du Ekko af liflige Røster,
Der synge paa Sjælens Bund,
Er Du Klang af melodiske Toner,
Som lyder i samme Stund?

Eller er Du et Barndomsminde
Fra Paradis lyse Kyst,
Fra den Have, hvor Sjælene leged
Engang med Evigheds Lyst?

Livets Herre, Lysets Fader
Sender sine Straaler ud,
Videnskabens Lys de klare
Gives kun af Himlens Gud.

Menneskene aabenbare
Skulle de hans Storhedsværk,
Løse dem vel tusind Gaader,
Bundne ved hans Villie stærk.

Skjænke dem de gode Kræfter,
Hjælp til Livets ædle Daad,
Vise dem de skjulte Veje
Og hans underfulde Raad.

Verdens Daarer ofte mene,
Videns Lys dem gjorde klog
Til at tolke Herrens Love
I den store Visdomsbog.

Til at gribe skjulte Traade
Med en svag, afmægtig Haand,
Til at sætte Vilkaars Grænser
Med en Tids behersket Aand.

Dog vor Herres Guddomsstraaler
Til sit Ophav vender hjem,
Og kun Troens Kraft kan bære
Lysets Børn mod Lyset frem.

Naar Rosen aabner ved Sommertid
Sig blød og rund,
Da husk, den blomstrer med yndig Duft
Saa kort en Stund.

Dog naar i Høsten dens gule Blad
Maa stille dø,
Betænk, da spirer et Vaarens Liv
I Rosens Frø.

Vil Du glemme bitter Smerte,
Kulde, Spot og haarde Ord,
Gjem dem aldrig i Dit Hjerte,
Skjult i Mørket tyst de groer.

Tro blot ej, at bort de svinder
Engang da i Glemsels Nat,
Nej! af Dybet gamle Minder
Atter hæve sig saa brat.

Og naar kun til Gud Du bringer
Hjertet Dit med hvert et Saar,
Da, mens Haabets Tone klinger,
Evig Lægedom Du faar.

Plads til Hadets bittre Smerte,
Og til kolde, haarde Ord
Er der aldrig i et Hjerte,
Hvor Guds Naades Fylde boer.

Kjærlighed gjør blind, saa lyder
Jo et gammel, velkjendt Ord,
Dog det Ord mig ret fortryder,
Sandhed aldrig i det boer.

Kjærlighed! det dybe, milde
Ord for helligt tykkes mig,
Til at bruges om det vilde
Trolddomsskjær paa Letsinds Vej,

For den Daarskab, som kun jager
Efter Øjeblikkets Lyst,
Efter Skinnet, som behager,
Efter Smigrers søde Røst.

Nej! kun Kjærlighed gi'er Synet
For, hvad i hvert Hjerte boer,
Kjærligheden er som Lynet,
Lyser op først paa vor Jord.

Bagved Skyer, tætte, tunge,
Seer den glad i Solen ind,
Skuer Hjertets varme, unge
Liv bag blegnet, furet Kind.

Kjærlighed har aabent Øje
Der, hvor Verdens Lys gjør blind,
Kjærligheden uden Møje
Skuer grant i Sjælen ind.

Skuer bag ved Dødens Grave
Og al Verdens Synd og Nød
Hver en Herrens Naadegave,
Evighedens Morgenrød.

Frygt ej de Hjertets Ord, der strømme
Med Vredens Brusen, naar Din Haand
Tidt uden Skaansel Strenge ømme
Berør med uforstandig Aand.

Frygt ej, naar blot Din Elsktes Øre
Er opladt for Din Stemmes Klang,
Naar Du kan Hjertets Strenge røre,
Er Vreden aldrig tung og lang.

Nej! frygt den Tid, naar ikke længer
Du evner kalde Vreden frem,
Naar Dine Ord ej mere trænger
Til Sjælens dybe, stille Hjem.

See vilde Bølger, der sig hæve
Tidt skumklædt højt i Stormens Stund,
De kunne atter klare bæve
I stille Fred paa Havets Bund.

Dog naar først Vint'rens Magter dække
Med iskold Haand hver Bølges Liv,
Da veed Du ej, naar Vaaren vækker
Med kjærlig Røst til nyfødt Bliv.

Flyv ej bestandig bort fra Verdens Marked
I Ensomhed;
Tro ej, at langt fra Livets travle Færden
Der er kun Fred.

Føl Dig ej stærk, hvor Fristelsen er lille,
Tro Dig ej god,
Fordi Du prøved ej i Kampens Hede
Din Kraft, Dit Mod.

Styrt Dig ej altid i den store Vrimmel
I Støj og Strid;
Tro ej, at Du til Sjælens Vækst og Glæde
Der finder Tid.

Tro ej, den store Verden ene giver
Dig Vid og Kløgt,
Tro ej, at fremad den Dig altid bærer
Mod Maalet trygt.

Nej! find Dig selv og kjend Dit eget Væsen
I Ensomhed,
Søg langt fra Verdens Tant, der tidt Dig daarer,
Hvad den ej veed.

Prøv atter saa Din Kraft i Kampens Hede
Mod Mørkets Magt,
Lær midt i Livets Fristelser og Lyster,
Staa tro paa Vagt.

Da skal Du kjende, stærkest er den Fjende,
Der altid boer
Skjult dybt i Hjertet, hvor det end maa banke
Paa viden Jord.

Da skal Du finde, at blandt tusind Sjæle
Guds Kjærlighed
Er stærk, og skænker som i Ensomheden
Alene Fred.

Naar en Ven, vi har kjær, han lægges i Grav,
Da synker jo altid i Glemselens Hav
Hvert Ord, han har talt i Vrede og Spot,
Og vi mindes kun det, som var ædelt og godt.

Da glemmes hvert Blik, der var bittert og haardt,
Det Kolde og Tunge det svinder helt bort,
Og fjernt fra Erindringens smilende Kyst
Der straaler det Gode, saa mildt og saa lyst.

Det er vel fordi, at hvad ej er af Gud,
Det svinder engang, og det maa viskes ud,
Mens Alt, hvad i Naade vort Hjerte Han gav,
Det kan aldrig synke i Glemselens Hav.

Det maa altid tone med Kjærligheds Røst,
Det maa altid blomstre med Evigheds Lyst,
Det maa altid fødes hver Morgen paa ny
Og bære vort Salighedshaab over Sky.

Mandens Idræt stor mig tykkes,
Naar med Kunst og Smag det lykkes
Ham en Bygning stærk at rejse,
Hvor de høje Taarne knejse;
Gyldent Spir mod oven peger,
Under lette Buer leger
Fantasiens Billedhær.

Højt jeg agter Mandens Styrke;
Kan han Videnskaben dyrke,
Kan han løse mangen Gaade,
Kan han skjulte Kræfter raade,
Vilde Magter kløgtig tæmme,
Dampen lede, Strømmen dæmme,
Kjende Stjerners Straalehær.

Mere griber det mit Hjerte,
Naar hans Kraft kan andres Smerte
Lindre mild med Vid og Snille,
Naar af Lægedommens Kilde
Dag og Nat hans aldrig trætte
Aand den Syges Liv kan lette,
Række ham en Læskedrik.

Mandens Gerning til Guds Ære
Størst mig tykkes dog at være,
Den, som vækker, kalder, beder,
Den, som støtter, trøster, leder,
Og som højt paa Troens Vinge,
Medens Haabets Toner klinge,
Løfter Sjæle op til Gud.

Naar mørke Tanker knuge vil Dit Hjerte,
Og Sjælen træt og syg er tung af Smerte,
Naar lig en Sky for Solen Skyggen glider
For Glædens Lys, da lyt til Toner blide;
Da lad Musikkens Harmonier klinge
Og bære hid paa Rhytmens lette Vinge
De tusind Minder og de fagre Drømme,
De gyldne Haab og alle Tanker ømme,
Der slumre bundne tidt i Hjertets Gjemme;
Lyt til et Menneske, hvis rene Stemme
Lig Kildens Rislen og lig Bølgens Brusen,
Lig Skovens Hvisken og lig Stormens Susen,
Mod Himlen bærer Toner fulde, klare,
Da flygter bort de mørke Tankers Skare,
Da brister Ringen, som Dit Hjerte kryster,
Da vaagner atter Glædens milde Røster,
Da, medens Vemodstaaren sagte rinder,
I Melodiens Hav al Sorg forsvinder.

Er Du glad i Dit Sind
Til Din Broder gaa ind,
Der med Graad paa sin Kind
Sidder sorgfuld i Sind.

Skjuler Glæden sit Skær,
Er Bekymring Dig nær,
Se paa Sorgernes Hær
Da hos den, Du har kjær.

Bring ham Glæde og Trøst,
Tal med Kjærligheds Røst
Om hvert Savn i Dit Bryst
Og om Saligheds Lyst.

Gaa til den, som har grædt
Sig i Ensomhed træt,
Først da føler Du ret,
At Din Byrde er let.

At en Sorg ej er stor,
Naar blot Kjærlighed boer
Med sit trøstende Ord
Hos et Hjerte, som troer.

HVORFOR

HVORFOR staar ofte jeg i Sorgens Bolig
Saa tavs, mens Taarer væde dog min Kind,
Hvorfor er jeg paa Trøstens Ord saa fattig,
Mens Smerten drager dog i Hjertet ind.

Er det, fordi mig Herren aldrig sendte
Den største Smerte, som i Hjertet boer,
Fordi jeg aldrig Prøvelsen selv kjendte
At miste, hvad mig kjærest er paa Jord.

Hvorfor kan jeg ej kjærligt dem husvale,
Som staa med Graad ved deres Kjæres Grav,
Er det, fordi jeg veed, al jordisk Tale
Er som en Draabe, tabt i Sorgens Hav.

Er det, fordi jeg veed, at dybest Smerte
Den lindres kun ved Herrens milde Ord,
At ene Gud kan trøste hvert et Hjerte,
Der paa hans Magt, hans rige Naade troer.

Hvorfor kan jeg da ikke Budskab bringe
Om Herrens Kraft, der i de Svage boer,
Hvorfor kan jeg paa Bønnens stærke Vinge
Fra Gud ej hente Haabets milde Ord.

Hvorfor? Fordi min Tro paa Herrens Naade
I Hjertet tidt er sløv og kold og mat,
Fordi jeg ikke helt lod Herren raade
Og ej til ham min hele Lid har sat.

Thi havde ret i hver en jordisk Gave
Jeg følt min Faders store Miskundhed,
Da kunde jeg ved Sorgens mørke Grave
Kun tale glad om Herrens Kjærlighed.

Og kunde aldrig jeg i Livet glemme,
At Korsets Død led Guds enbaarne Søn,
Da hæved jeg med Tro og Haab min Stemme,
Da bragte Trøst jeg ved mit Hjertes Bøn.

Og kjendte jeg i hver en sagte Susen
Den Røst, der kalder blidt hver Sjæl paa Jord,
Da hørte jeg i Stormens stærke Brusen
I Livets Nat kun Aandens Trøsteord.

Derfor naar tavs jeg staaer i Sorgens Bolig,
Og naar mig fattes Trøstens milde Ord,
Saa jeg mig føler lille, svag og fattig,
Da Herre gjør mig stærk og rig og god.

Væk Du Din Kjærlighed dybt i mit Hjerte,
Lær mig at lytte til Din Naades Røst,
Da kan jeg lindre mangen bitter Smerte
Og bringe bange Sjæle Gud Din Trøst.

JULENAT

HVOR paa Gaden er underlig tyst,
Mon den sover den larmende Stad.
Nej, bag Ruderne straaler det lyst,
Og fra Kjælderne dufter af Mad.

Der er Stilhed paa Mark og paa Vang,
Der er Lys over Bethlehems Stald,
Thi der lyttes til Englenes Sang
Og til Hilsen fra Himmerigs Sal.

Hør, hvor Børnene juble og le
Omkring Træet, der bugner af Pragt,
Baade Unge og Gamle vil se,
Hvad Julen dem herligt har bragt.

See, hvor Taarerne vælde nu frem
Der, hvor Armoden sukker i Løn
I den Ensommes fattige Hjem,
Hvor ej hørtes Fortvivlelsens Bøn.

See, hvor Stjernen i bælgmørke Nat
Tænder Lys i den fattigste Vraa,
Bringer alle den rigeste Skat,
Som til Bethlehems Krybbe vil gaa.

Hør, Du Skare i Rigdommens Bo,
Tag hver Gave af Frelserens Haand,
Knæl med Tak og med Bøn og med Tro,
Og giv saa med Kjærligheds Aand.

Naar det Skin, som bag Ruden er tændt,
Da er slukt, inden Natten den fly'r,
Skal det Lys, som Din Frelser har sendt,
Straale klart med hver Morgen, som gry'r.

Og Du Mand med den dødstrætte Fod,
Og Du Barn med den blegnende Kind,
Du, som tabte Dit Livshaab, Dit Mod,
Luk i Hjærtet nu Jesus blot ind.

Lyt til Englenes salige Bud,
Tro paa Herrens den enbaarne Søn,
Og lad stige til Børnenes Gud
Nu Din ydmyge, brændende Bøn.

Da Fortvivlelsens Magter vil fly
Brat for Julens den salige Trøst,
Og Dit Livsmod vil voxe paany,
Alt som Haabet gjenfødes i Bryst.

Thi i Evighed fattig er den
Selv ved Rigdommens bugnende Bord,
Der ej kjender til Syndernes Ven,
Der paa Jesus, sin Frelser, ej tror.

Og kun rig er hver fattig paa Jord,
Som har lyttet til Englenes Bud,
Som vil følge i Hyrdernes Spor,
Og som elsker den levende Gud.

DRØMMENES LAND

Du Drømmenes Land,
Hvor tidt sad jeg ej ved Din yndige Strand
Og lytted til Bølgernes sælsomme Klang,
Til Vindenes Suk og til Fuglenes Sang,
Og stirred saa dybt og med Undren i Sind
I Øjet Dig ind.

Du Drømmenes Flod,
Hvor tidt har jeg vugget med Ungdommens Mod,
Med Tankernes Hær paa Din brusende Elv,
Og ladet Dig føre mit ukjendte Selv
Mod Fremtidens vinkende, dæmrende Kyst,
Med Længsel i Bryst.

Hvad hørte jeg vel,
Hvad sang da den Bølge saa lifligt i Kvæld,
Hvad kvidrer vel Fuglen ved Fuldmaanens Skjær,
Hvad hvisked vel Vindenes sukkende Hær,
Hvad skued mit Øje saa dybt i Dit Vand,
Du Drømmenes Strand.

De Bølger de klang
Om Kjærligheds Vælde og Fuglenes Sang,
Om Troskab paa Jorden, om Tillidens Magt,
Dog Tankerne stode for Tvivlen paa Vagt,
Saa sukkende Røster af Havet opsteg,
Og Haabet bortveg.

Du Drømmenes Flod,
Har Du vugget did hen, hvor Du ane mig lod
Et Kjærligheds Rige, et Tillidens Hjem.
Har Du ført mig mod Maalet, mod Sejren frem,
Mod den Kyst, som min Længsel straalende saa
Og vented at naa.

Du brusende Elv,
Tidt førte Du bort fra mit ukjendte Selv,
Langt bort fra den solrige, vinkende Kyst,
Saa Sorgen og Tvivlen de fyldte mit Bryst,
Saa svandt alle lysende Billeder brat
I Skuffelsens Nat.

Du Drømmenes Land,
Dog elsker jeg Dig, ved Din herlige Strand
Vil atter jeg hvile og lytte med Lyst
Til Bølgernes Sang og til Fuglenes Røst,
Thi Vindenes Suk er kun Skabningens Trang
Til Evigheds Sang.

3*

Paa Drømmenes Flod
Vil atter jeg vugge med Ungdommens Mod,
Jeg veed, paa den hviskende, brusende Elv
Kan jeg gynge saa glad og kende mig selv,
Naar Troen jeg favner med Kjærligheds Magt,
Og Bønnen staar Vagt.

Med Troen i Sind
I Drømmenes Hav kan jeg frejdigt see ind,
Med Herren i Pagt kan jeg tyde hver Klang
Og høre hans Kjærlighedsord i hver Sang,
Med Herren ved Styr, uden Tvivl, uden Frygt
Kan jeg sejle saa trygt.

Thi sikkert jeg veed,
Han fører mig altid til Lys og til Fred,
Han holder jo Drømmenes Hav i sin Haand,
Han taler i Alt med sin mægtige Aand,
Og Sandheden er, skjult i Drømmenes Elv,
Hans evige Selv!

EFTERAARET

Jeg elsker Efteraar Din klare Himmel,
Din friske Luft, Din skønne Farvepragt,
Din søde Duft fra Havens Blomstervrimmel
Fra Skovens Løv i gylden broget Dragt.

Jeg elsker Livet, naar det mægtigt bruser
Og melder, Vint'rens barske Tid er nær,
Naar Stormen gjennem Træers Toppe suser,
Og bort til Syden drager Fugles Hær.

Naar visnet Blad fra Grenen sagte drysser
Paa mosbløød Jord med Duggens Perlekrans,
Mens Solens Straale ømt til Afsked kysser
Den Frugt, der rødmed i dens varme Glans.

Thi om jeg end kan høre Som'ren klage:
»Forbi, forbi nu al min Skønheds Pragt,
Forbi nu mine lyse, milde Dage,
Snart kommer Vint'ren med sin Dødningdragt«.

Saa vækker Efteraar i Afskedstimen
Du i mit Hjærte dog kun Vaarens Drøm,
For Øret toner Sejersklokkens Kimen,
Af Dybet vælder Haabets klare Strøm.

Fra Himlens Hal, fra Jordens dybe Dale,
Hvor gjemmes trygt hver Spire, hvert et Frø,
Der lyder for min Sjæl kun Herrens Tale:
»Du er genfødt for aldrig mer at dø«. —

HOLGER DANSKE

Hvi sover Du saa fast og trygt,
Du Nordens Kæmpedrot.
Hvi hviler Du foruden Frygt
Paa Kronborgs gamle Slot,
Holger Danske!

Sig, er det kun Kartovers Brag,
Der vækker Dig af Blund.
Og kjender Du ej Farens Dag
I Fredens tavse Stund,
Holger Danske!

Skal Angstens Skrig med Vaabengny
Dig vække Kæmpeaand.
Skal Ilden flamme højt mod Sky,
Før briste dine Baand,
Holger Danske!

Seer Du ej Taagen, fjern og nær,
Der dækker Danmarks Haab,
Seer Du ej Spottens Pilehær,
Hør Du ej Tvedragts Raab,
Holger Danske!

Vaagn Holger Danske da af Blund,
Vaagn op, Du Nordens Aand,
Vaagn op i Fredens tavse Stund
Og løft Din stærke Haand,
Holger Danske!

Grib Mindernes det blanke Skjold,
Væk Fortids Heltehær
Til Kamp paa Troens stærke Vold,
Og løft Dit Sandheds Sværd,
Holger Danske!

Da stige skal med Jubelraab
En Sejerssang mod Sky,
Og flamme skal de Danskes Haab
Som nyfødt Morgengry,
Holger Danske!

Hvi sover, Holger Danske, Du
Saa trygt paa Kronborg Slot.
Vaagn op, nu er det Tiden, nu,
Vaagn op Du Nordens Drot,
Holger Danske!

UDEN GUD

HERRE min Gud, hvad er uden Dig
Jeg vel paa Jord,
Hvad er mit Liv i Verden vel lig
Uden Dit Ord.

Sig, er jeg ikke som visnet Løv
Synkende ned,
Eller af Stormen lig Vejens Støv
Hvirvlet afsted.

Sig, er jeg ej som det Blomsterfrø
Sænket i Muld,
Der uden Spire og Kraft maa dø
I Vinterkuld.

Er jeg ej lig en vingeskudt Fugl
Klagende træt,
Der, hvor den nys bag løvrige Skjul
Svævede let.

Er jeg ej som en skærende vild,
Falsk Melodi,
Som en blændende, blussende Ild
Tændt og forbi.

Er som et Fnug ej mit svindende Liv
Intet i Alt,
Naar Du til mig Dit evige Bliv,
Gud, ej har talt.

KIRKESKIBET

STORMEN suser, Havet bruser,
Skumklædt Bølge slaar mod Kyst,
Tordnen lyder, Uvejr bryder
Frem med Magt og Rædselsrøst.

Ingen Stjerne fra det Fjerne
Straaler med sit blide Skjær,
Haabet viger, Angsten stiger
Op med Tvivlens Tankehær.

See histude liden Skude
Paa det stormomspændte Hav,
Trygt den vugger, skjønt den dukker
Ned som i en aaben Grav.

Frem den skyder, Bølgen bryder
Den med overjordisk Magt,
Klart fra Stavnen lyser Bavnen,
Bolde Kæmper staa der Vagt.

Som til Sejer, see der vajer
Blodrødt Flag fra Mastens Top,
Under hviden Kors i Striden
Staar hist Skibets Heltetrop.

Alle lyder, Een kun byder,
Een kun styrer Skibet frem,
Og de Alle Ham paakalde,
Thi de veed, Han elsker dem.

Han kan stille Havets vilde,
Farefulde Bølgegang.
Naar Han byder, Stormen lyder
Som en sagte Vuggesang.

For Hans Øje Alt maa bøje
Sig i ydmyg Kjærlighed,
Naar Han taler, da husvaler
Alle Han med salig Fred.

Af Hans Venner Ingen kjender
Dybet, som de fare paa,
Ingen skuer, hvad der truer,
Før ved Afgrunds Rand de staa.

Ingen øjner, hvor der højner
Sig en herlig Fredens Kyst,
Ej de ævne did at stævne,
Hvor de fange evig Trøst.

Og naar trygge stolt de bygge
Kun paa egen Kraft og Kløgt,
Da Han sover, Havets Vover
Fylde dem med Dødens Frygt.

De maa bede, da er rede
Han at styre over Sø,
Gjennem Tiden, gjennem Striden
Til Lyksalighedens Ø.

Kristenskaren midt i Faren,
Lytter til Hans Guddomsord,
Mens den gynger, højt den synger
Om en Naade rig og stor.

Kirkeskibet ud paa Dybet
Føres over Livets Strøm,
Kjærligheden Menigheden
Leder som en Moder øm.

Og til Fredens, Evighedens
Sikkre Havn den naaer forvist,
Thi ved Roret staar Guds Ordet,
Han vor Frelser, Jesu Krist.

SÆDEKORNET

Forbi er Som'ren med sin Blomstertid,
Forbi er Høstens travle Arbejdsflid,
Og hjem i Hus og Laden er nu bragt
De gyldne Agres rige, fulde Pragt.

Da drager Vint'rens hvide Konge ind
Og bringer højt fra Nord den kolde Vind,
Den haarde Rim bedækker Skov og Land,
Og Isen binder Strømmens klare Vand.

Mon da ej fryser i den dybe Muld
Det lidet Korn ved Frostens strenge Kuld'.
Mon ej den fine Spire visner brat
Nu i Naturens lange tavse Nat.

Nej! se fra oven sænker sig saa blid
Udover Mark og Eng nu Sneen hvid,
Og varmt og lunt paa Herrens stærke Bud
Sig breder smukt det bløde Tæppe ud.

Det værner trygt om Kjærnens spæde Liv,
At naar i Vaar der lyde skal et Bliv,
Da spire frem det kan med herlig Lyst
Og modnes til en ny og gylden Høst.

Ved Herrens Naade i min Daabes Pagt
Der blev Guds Ord, et lidet Frøkorn, lagt
Dybt i min Sjæl, og Kraften Herren gav,
Der skaber evigt Liv trods Nat og Grav.

Dog ofte kommer der en Vinterkuld',
Der truer Sæden dybt i Hjertets Muld,
Og Sløvheds Aand og Kødets onde Lyst,
De komme da lig Storm fra Dødens Kyst.

Da breder sig som Rimens Perlehær
Udover Hjertet Verdens Glimmerskær,
Og Kjærlighedens rene, klare Væld
Lig Strømmen er en lænkebunden Træl.

Alt slumrer da, kun Herrens Naade ej,
Gud i den kolde Tid forbarmer sig,
Hans Kjærlighed saa rig og underfuld
Nedsænker sig som Sneen, øm og huld.

Gud vaager i den bitre Sjælenød,
Han skærmer Spiren fra den visse Død,
Og ved hans Aand i Vaarens lyse Stund
Opvækkes tidt min Sjæl af Vintrens Blund.

Og naar til Liv Guds Naade kalder frem,
Da spirer dybt i Hjertets bedste Hjem
Det Frø, han gav mig, da i Jesu Navn
Han tog mig i sin stærke Faderfavn.

Da Haabet fanger Liv med Glædens Lyst,
Lovsangen jubler i mit svage Bryst,
Og til vor Herre hæver sig min Bøn:
Skænk mig Din Aand ved Din eenbaarne Søn!

Vogt mig for Dødens Kuld' i Vintertid,
Styrk Du mig selv i hver en Kamp og Strid,
Lad vokse frem Dit Troens milde Ord
Og kvæg det ved Din Naades rige Bord.

Lad Sæden modnes til en gylden Høst,
Og før mig da til Evighedens Kyst,
Ja, Fader, naar min sidste Time slaar,
Da tag mig hjem til Salighedens Vaar!

FRIHED

FRIHED! Din stærke, Din mægtige Røst
Toner til os gjennem Livet,
Gjenklang den finder saa dybt i hvert Bryst,
Vækker de slumrende Kræfter.

Frihed! Du skjønne, bevingede Ord,
Fremad Du vinker vor Længsel,
Mens vi dog skue Dit blodstænkte Spor
Gjennem Aartusinders Kampe.

Frihed! naar lyder Dit vældige Raab,
Samler Du Unge og Gamle,
Sammen Du smelter Minde og Haab,
Løser og løfter det Bundne.

Frihed! Du Gave, som bragtes til Jord,
Hvergang et Menneske fødtes,
Dybt i hver Sjæl Din Kjærlighed boer,
Aldrig dens Flamme kan slukkes.

Frihed! Din herlige, liflige Sang
Lyder fra Vuggen til Graven.
Aldrig forstummer den Paradis Klang,
Aldrig dens Røster fra oven!

4

VANDSPRINGET

SEE her, hvor herligt Vandspringet hæver
Sig lig en Søjle, luftig det svæver
Op mod den mørke, tindrende Himmel,
Hilsende Stjernernes talløse Vrimmel.

Mægtigt det stiger, Lyset sig bryder
Skjønt i dets Draaber, Øjet det fryder,
Mens i dets Perler rene og klare
Spejler sig Solstraalers legende Skare.

Hist paa de grønne, skovklædte Høje,
Skjult for saa mangt et forskende Øje,
Vælded fra Dybet Vandstraalens Kilde,
Risled først Bækken spejlklar og stille.

Indtil den ledtes ned fra sit Leje,
Ned ad de mørke, ukjendte Veje,
Snart gjennem Engen, snart gjenem Skoven
For da at stige atter mod oven.

For med en mægtig Attraa og Længsel
Højt sig at hæve fra Møje og Trængsel,
For sig at løfte op mod de klare
Solstraalers milde, legende Skare.

Ret som et Billed paa Naadens den milde,
Dybe og stærke, evige Kilde,
Som fra vor Frelsers kjærlige Hjerte
Vælder til os gjennem Glæde og Smerte,

Og paa dens mægtige Kraft fra det Høje,
Skjult tidt for Tankens forskende Øje,
Indtil den strømmer frem gjennem Livet,
Vidner om Magten fra oven den givet.

Indtil dens himmelske, sejrende Styrke
Baner sig Vej gjennem Farer og Mørke,
Sprudler med Lovsangens perlende klare,
Mægtige Toner mod Stjernernes Skare.

Indtil den vælder frem efterhaanden,
For da at stige, baaren af Aanden,
Bort fra al Jordlivets Sorger og Møje
Op mod sit Udsprings evige Høje.

DER ER GRØDE I LUFT

DER er Grøde i Luft,
Der er Vaarsang og Duft,
Der er spirende Guld
I hvert Frø under Muld,
Som os lover en frydefuld Høst.

Se, hvert knoppende Skud
Lyder Solstraalens Bud,
Og i lysgrønne Skrud
Springe Bøgene ud
Med en Hilsen fra Evigheds Kyst.

Hvorfor svulmer i Bryst
Da ej Ungdommens Lyst?
Hvi er Foden saa træt,
Hvi er Sindet ej let
Nu, da Blomst væver Skovbunden hvid?

Hvorfor længes vi nu
Saa vemodig i Hu
Mod et Drømmenes Land,
Mod en brusende Strand,
Mod en svunden, en Mindernes Tid.

Hvorfor bæver vor Sjæl,
Og hvad frygte vi vel
Af den gryende Dag?
Er det Tordenens Brag,
Er det Ormen ved Planternes Rod?

Er det Skuffelsens Hær
For hver Sjæl, vi har kær,
Er det Stormen, som brat
Paa en eneste Nat
Kan fælde det stolteste Mod.

Eller er det en Trang
Til den himmelske Sang,
Til den liflige Vaar,
Den, som aldrig forgaar,
Til den Sol, som ret aldrig gaar ned.

HVORFOR

KOM, mit Barn, Du søde Lille,
Tør nu Taaren paa Din Kind,
Vær nu artig, ti nu stille,
Bøj Dit lille, stive Sind.
Gamle Karen skal Du lyde,
»Hvorfor« er et hæsligt Ord,
Hvorfor jeg saa strængt maa byde,
Véd kun jeg og Fa'er og Mo'er.

Kjære Dreng, hvis vilde Kræfter
Bruse i det unge Bryst,
Og som stadigt higer efter
Kun at følge egen Lyst.
Viljen bøje, Vreden tæmme
Maa Du, spørge ej hvorfor,
Elske Moders ømme Stemme,
Tro paa Faders stærke Ord.

Gamle Barn i Manddomsdage,
Midt i Livets Sorg og Strid
Maa Du aldrig bittert klage,
Men til Gud kun fæste Lid.
Hvorfor Hjertets Kamp og Møje,
Hvorfor Sjælens dybe Fred,
Véd Din Fader i det Høje;
Hans »Hvorfor« er Kjærlighed.

VED SOLNEDGANG

Glødende Sol, Du som saa straalende blinker,
Synkende ned,
Underligt Du vækker min Længsel og vinker,
Drager mig med.

Tag mig da med, langt til det ukjendte Fjerne
Følger jeg Dig,
Lad mig kun se Dagenes glimrende Stjerne
Alt paa Din Vej.

Kjølige Luft, i Aft'nens dæmrende Stille
Hvisker Du tyst,
Medens jeg her lytter saa tavs til din milde,
Tryllende Røst.

Kan I forstaa alt, hvad der sukker derinde
Dybt i mit Bryst.
Bring mig da Svar, susende, svalende Vinde,
Bring mig da Trøst.

Sprudlende Bæk, som gjennem blomstrende Enge
Slynger Dig frem,
Skal mine Fjed, som dine Bølger saa lette
Bære mig hjem.

Hvidlige Sky, som op fra Dalene stiger,
Sænker Dig ned,
Sig, skal Dit Slør dække nu Barndommens
Smilende Fred.

Og naar engang Fremtidens Lysglans sig spreder,
Skal jeg da faa
Alt, hvad min Drøm og min svulmende Længsel
Haabed' at naa.

Tindrende Lys, Nathimlens vinkende Stjerne
Drage mig til Dig,
Lad mig som Du vandre i ukjendte Fjerne
Himmelens Vej.

VINTER OG VAAR

TRO ej, at Vinteren er omme,
Fordi nu Luften er saa skjøn,
Tro ej, at Vaaren nu skal komme,
Fordi en enkelt Knop er grøn.

Tro ej, at Striden er til Ende,
Fordi Du hører Lærkens Sang,
Nej, snart skal Du det atter kjende,
At Vint'rens Tid er haard og lang.

Tro ej, at Troens fagre Blommer
Alt frodigt staa i Hjertets Bund,
Fordi en enkelt Spire kommer
Med Fuglesang en Foraarsstund.

Tro ej, det Ondes Magter vige
For hver en Længsel i Dit Bryst,
Nej, stærk er Mørkets kolde Rige,
Og kort tidt Vaarens første Lyst.

Tidt mangen Spire fin maa knækkes
Af Stormens Magt derude brat,
Og Hjertets Vaar maa ofte dækkes
Af Kuldens Sne en Vinternat.

Dog under Sneen Roden hviler
Og samler Kraft og Liv paa ny,
Til Foraarssolen atter smiler,
Og Lærken jubler højt mod Sky.

Og Hjerter, som i Taalmod vente
Paa Herrens milde Sommertid,
De Liv og Styrke sikkert hente
I Vint'rens Stund, i Kampens Tid.

At tusind Grene op kan skyde
Mod Himlens høje, lyse Tag,
Og tusind Røster glade bryde
I Lovsang ud paa Sejrens Dag.

DET STORMER OG SUSER DER UDE

DET stormer og suser der ude,
Og Regnen pidsker paa Rude,
Mens jeg i min lune Stue
Nu sidder ved Arnens Lue.

Paa mit Bord der dufter de søde
Roser baade hvide og røde,
Det er vel snart nu de sidste,
Inden Som'ren vi helt skal miste.

Ved min Side Billeder mange
Lig ømme, melodiske Sange
Paa Tankens brogede Vinger
De tusinde Minder mig bringer.

Og Øjet skuer tilbage
Til Ungdommens svundne Dage,
Og paa Fortidens vuggende Strømme
Jeg maa vemodelig drømme.

Fra fjerne Lande det suser,
Og dybt i Sjælen det bruser,
Det er, som en knugende Længsel
Vil bryde det jordiske Fængsel.

Som skulde Hjærtet nu favne
Alt, hvad det i Livet maa savne,
Og der lyder en underlig Klage:
»Hvi vende I ikke tilbage«.

Hvorfor skal Dagene bære
Langt bort de Venner saa kjære,
Hvorfor skal, medens vi vandre,
Saa meget sig brat forandre.

Og Stormen suser derude,
Og Regnen pidsker paa Rude,
Og Billede, Billede jager,
Mens Sjælen drømmer og klager.

Til Ilden sagtelig slukkes,
Og Øjet blidelig lukkes
Af Nattens bævende Taage,
Hvi kan jeg ej længere vaage.

ENSOM EJ ALENE

ENSOM er jeg, ej alene
Gaar jeg i Naturen ud,
Skovens bløde, grønne Grene
Bringe mig saa mangt et Bud.

Luftens glade Fugle synge
Alle jo med liflig Røst,
Engens fagre Blomsterklynge
Taler sødt om Vaarens Lyst.

Ensom er jeg, ej alene
I den stille Aftenstund,
Tusind Stjerner, klare, rene
Straale skjønt fra Himmelgrund.

Og de milde, svale Vinde
Gjennem Sivet hviske tyst,
Bækkens Bølger sagte rinde,
Vække Længslen i mit Bryst.

Stormen pidsker mod min Rude,
Sneen falder tæt og hvid,
Koldt og mørkt er det derude,
Ensomt her ved Vintertid.

Ensom i min lille Stue
Sidder jeg ved Arnens Ild,
Dog ej ene, Baalets Lue
Har en Stemme dyb og mild.

Taler om de svundne Dage,
Vækker Drømmens Billedhær,
Kalder underfuldt tilbage
Alle dem, som var mig kjær.

Ensom er jeg mangen stille
Time, naar med Bog i Haand
Jeg af Visdoms dybe Kilde
Styrke henter for min Aand.

Ene ej, et Hjerte banker
Mig imøde i hvert Skrift,
Der mig tolker høje Tanker,
Fædrelandets Storbedrift.

Der forkynder Livets Glæder,
Sorg og Tvivl og Kjærlighed,
Skjæmt og Alvor, Fald og Hæder,
Sjælens Kamp for Lys og Fred.

Ensom er jeg, ej alene
Boer blot Haabet i mit Bryst,
Midt i Verden er jeg ene,
Hører jeg ej Aandens Røst.

Aldrig ensom, aldrig ene
Er jeg dog paa viden Jord,
Naar Guds Kjærlighed den rene
Er hos mig med Livets Ord.

TO TRÆER

I Haven Træer to jeg saa
Ved Siden af hinanden staa,
Det ene tusind Blade bar,
Det andet goldt og nøgent var,
Det ene fuldt af Blomsterpragt,
Det andet klædt i Muldets Dragt.

Du stakkels Træ, saa tænkte jeg,
Din Kraft forbi; Du bærer ej
I Sommersolens varme Glød
Paa frodig Gren en Frugt saa sød,
Du langsomt dør, mens Træet hist
Hvert Aar udfolder Blomst paa Kvist.

Dog sé, da atter Som'rens Bud
Mig kalder i Naturen ud,
Staar klædt i Løvets friske Dragt,
Med Blomsterduft og Farvepragt
Det syge Træ, mens ikke mér
Mit Blik dets skjønne Nabo sér.

Mit Øje spørger, Svar jeg faar.
Thi ved min Side venligt staar
Den gamle Gartner, taler saa:
Jeg véd godt, hvad Du grunder paa;
Det stakkels Træ, dets Frugt var god,
Dets Blad var skjønt, dog død dets Rod.

Det kunde daare vel en Stund,
Dog Visdom taler fra min Mund,
Hver Rod maa suge Kraft af Jord,
Skal Saften, som i Stammen bor,
Til Træet drive Blomst med Frø
Og ikke segne hen og dø.

Men dette Træ, som Frugt nu bær,
Det har jeg ret af Hjertet kjær,
Det slaar sin Rod saa dybt i Muld,
Derfor staar det af Blomster fuld,
Det vokser langsomt, skjult og tyst
Og suger Kraft af Moderbryst.

Derfor jeg bied end et Aar,
Man skal ej skue Hund paa Haar,
Ej dømme saadan i en Fart.
Det andet Træ af ædel Art
Var skjønt at skue, dog dets Rod
Den var for svag, den var ej god.

Saa talte han med Smil paa Kind,
Hans Ord jeg gjemte dybt i Sind,
De lød for mig med Sandheds Røst
Og bragte baade Sorg og Trøst,
Sorg, at som han jeg bied ej,
Trøst, at kun Naade er Guds Vej.

Sorg, at jeg blænde tidt mig lod
Og tænkte ej paa Træets Rod,
Men skued kun dets Blomsterflor,
De Herrens Gaver her paa Jord,
Som kaldtes frem jo ved hans Bliv,
Men fik ej Kraft til evigt Liv.

Trøst, at Gud Faders Kraft og Tro
Kan stille i de Svage gro,
Skjult for saa mangt et jordisk Blik,
At ene han jo Magten fik
At kjende Roden, vide naar
Og hvor hans Træ med Frugter staar.

Sorg, at saa mangen Blomst og Frugt
Af ædel Art, der straaled smukt
Paa Hjertets Gren en føje Stund,
Ej spired frem af Troens Grund,
Ej Kraften fik fra det Guds Ord,
Hvori kun evigt Livet bor.

5*

Trøst, at Guds Naade er saa stor,
At ej han siger Dommens Ord,
At naadigt Herren bier tidt
Og vaager over Barnet sit,
Til Hjertet ved hans Kjærlighed
Kan bære Frugt i Evighed.

I LÆ

HENOVER Sletten sused den skarpe Østenvind,
Den standsede min Vandring og fyldte helt mit Sind
Med sorrigfulde Tanker, med Vint'rens Kuldegys,
Saa jeg ej Lærken hørte, ej skued Solens Lys.

Saa mørk i Hu jeg iled kun henad Markens Sti,
Og alle de smaa Blomster, dem gik jeg blind forbi,
Mig tyktes, Stormen knækked hver Spire fin og ung,
At Livet var mod Døden en Vandring kold og tung.

Dog da jeg naaede Skoven og stod saa lunt i Læ
Af Egens gamle Kroner og Bøgens grønne Træ,
Da saa jeg Solens Straale selv paa det mindste Blad,
Da blev jeg let om Hjertet og i mit Sind saa glad.

Der var saa mildt og stille i Skovens dybe Fred,
Kun alle de smaa Fugle, de sang om Kjærlighed,
Og alle Vaarens Blomster ej frygted Kuldens Magt,
Dem hegned Bøgens Grene og stod mod Stormen Vagt.

Jeg følte ikke Striden, ej Jordens Storm og Slud,
Jeg tænkte kun, hvor herligt er dog Din Verden, Gud!
Og mellem høje Stammer jeg skimted Himlen blaa,
Som om ved Skovens Udgang jeg helt den skulde naa.

Saa gaar det her i Verden, i Stormens Kuldegys
Vi skue ikke Blomsten, ej Solens klare Lys,
Vi høre ikke Lærken, kun Dødens kolde Røst,
Indtil vi ty til Naaden og finde Troens Trøst.

Indtil vi finde Hvilen i Skjul af Herrens Fred
Og føle, at som Skoven er Jesu Kjærlighed,
Den giver Læ mod Stormen, den skjærmer hvert et Frø,
Saa det kan blomstre herligt for aldrig mér at dø.

Den aabner ret vort Øje for Sol paa Bøgens Blad
Og lukker op vort Øre for Lærkens Jubelkvad,
Den lader herligt glimte bag Skoven Himlen blaa
Og Evighedens Kyster, som vi engang skal naa.

Hvor vi skal fuldendt skue, hvad her vi skimted blot,
Og vide, hos vor Fader der er der mildt og godt,
Hvor vi skal helt den fatte, den underfulde Fred,
Der lever her og hisset kun i Guds Kjærlighed.

BLOT ET NAVN

Tidt naar der lyder blot et Navn
I Talens Flugt,
Da bliver som for glemte Savn
En Dør oplukt.

Da hæver sig
Vidunderlig
De tusind Minder fra en svunden Tid,
Da bruser vildt,
Da smiler mildt,
Hvad fødtes under Vaarens Bliv og Strid.

Paa Livets Strøm
Som i en Drøm
Vi vugges viljeløst til fremmed Kyst,
Hvor ømt og huldt
Og vemodsfuldt
Os kalder lokkende en kjærlig Røst.

En Billedhær
Fra fjærn og nær
Til Fantasiens Trylleslot os bær,
Hvor bredes ud
Paa Haabets Bud
En liflig Morgenrødes gyldne Skjær.

Et Navn, et Navn,
I Hjærtets Favn
Det sænker dybt og spørgende sit Vaad,
Og drager frem
Af skjulte Hjem
En Dræt af Længsel og af Suk og Graad.

Dog tidt, naar lyder blot et Navn,
Et enkelt Navn,
Da bæres vi fra Sorg og Savn
Til Himmelhavn.

MIT HJEM

Mit Hjem, Du mit Hjem her, hvor Lykke og Fred,
Hvor Kjærlighed bor,
Du dejligste Plet og Du yndigste Sted
Paa hele vor Jord.

Hvor dufter vel Blomsten, hvor grønnes vel Blad
Saa frodigt som her.
Hvor synger saa herligt, saa jublende glad
Vel Fuglenes Hær.

Hvor hvisker ved Maanens det sølvrige Skjær
Vel Længslen saa tyst.
Hvor finder vel Sorgens tyngende Hær
Saa salig en Trøst.

Hvor skinner vel Solen saa mildt og saa lyst
Paa blomstersmykt Jord.
Hvor synger vel Bølgen, der skvulper mod Kyst,
Saa liflige Ord.

Hvor frigjør vel Kjærligheds Vidunder-Magt
Med Tillidens Aand
Og binder dog Tanken i Sjælene lagt
Med evige Baand.

Hvor skrider paa Haabets den luftige Bro
Vel Drømmene frem.
Hvor finder vel Hjertet Glæde og Tro
Som her i mit Hjem.

Mit Hjem, Du mit Hjem her, hvor Lykke og Fred,
Hvor Kjærlighed bor,
Du altid for mig er det yndigste Sted
Paa hele vor Jord.

DE GULE MÆLKEBØTTER

I min kjære, smukke Have
Vokser Græsset frodigt grønt,
For min Fod det vidt sig breder
Som et Tæppe blødt og skjønt.

Dog de fæle Mælkebøtter
Spire, ak! alt frodigt frem,
Fra den store Eng histhenne
Vindens Vinge bragte dem.

Ingen øvet Haand dem plukked,
Inden Blomsten satte Frø,
Derfor lette Lufte spredte
Hvide Fnug her paa min Ø.

Er det ikke saa mit Hjerte
Med de onde Tankers Frø,
Lig de gule Mælkebøtter
Viftes de langt over Ø.

Er det ikke saa min Tunge
Med saa mangt et bittert Ord,
Let det synker ned i Sjæle,
Vokser op i fremmed Jord.

Derfor, Herre! vogt min Tunge,
Tag de kolde, haarde Ord,
Drag al Ukrudt op med Rode,
Som saa dybt i Hjertet gror.

At i unge, bløde Hjerter
Aldrig mine Ord jeg saaer,
Men kun Dine Frø maa spire
Frem til Evighedens Vaar.

KUNDE MAN GLEMME

KUNDE man glemme!
Glemme hvert lille og saarende Ord,
Glemme hvert Suk og hver Taare paa Jord,
Glemme hver nagende Sorg i vort Bryst,
Glemme hver syndig og brødefuld Røst,
Alt, hvad der hvisked om Vrede og Had,
Alt, hvad der ej gjorde rolig og glad.
Ja! kunde man glemme.

Kunde man glemme!
Glemme al Jordlivets Smerte og Nød,
Glemme den kolde, den truende Død,
Glemme, at Vaarens det yndige Løv
Synker snart visnet og falmet i Støv,
Glemme, at Blomsten, saa fager at sé,
Dækkes vel snart af Vinterens Sne.
Ak! kunde man glemme.

Kunde man glemme!
Glemme hos den, som vort Hjerte har kjær,
At maaske Afskedens Time er nær,
Glemme som Barnet ved Moderens Sang
Fortid og Fremtid en eneste Gang,
Glemme os selv, om et Øjeblik kun,
For altid i Livet at mindes den Stund.
Ja! kunde man glemme.

AFTENSTEMNING

SØDT jeg hviler,
Vognen iler,
Ruller let ad Vejen frem;
Tanken svæver,
Blikket hæver
Jeg mod Himlens lyse Hjem.

Dagen viger,
Maanen stiger
Op nu med sit blide Skær;
Stjerner vinke,
Smukt de blinke,
Straale herligt fjernt og nær.

Let det lufter,
Engen dufter
I Naturens stille Fred,
Og de tætte
Taager lette
Synke over Egnen ned.

Sagte Brusen,
Aanders Susen
Hvisker gjennem Skovens Top;
Som paa Vinger
Sangen svinger
I den stille Nat sig op.

Sé, en Stjerne
I det Fjerne
Daler langsomt ned mod Jord,
Smukt den smiler,
Mens den iler,
Dog den slukkes uden Spor.

Glæden viger,
Vemod sniger
Sig i Hjertet sagte ind,
Alt forsvinder,
Gamle Minder
Trøst dog gyder i mit Sind.

Haabet stiger
Lyst og siger:
Tiden frem mod Maalet bær,
Og i Nøden
Som i Døden
Stjernens Herre har Dig kjær!

DU ER IKKE ROSEN

Efter et fransk Mundheld:

»Je ne suis pas la rose, mais j'ai vecu aupres d'elle«.

Du er ikke Rosen, mit Hjerte har kjær,
Men jeg elsker Dig dog, Du har rosenrødt Skjær,
Du spirede frem i den hjemlige Luft,
Du aandede ind dens berusende Duft,
Du skued min Roses den yndige Pragt,
Og tale Du kan jo om Skjønhedens Magt.

Du er ej den Fugl, som kun synger for mig,
Du kjender dens Sang, derfor elsker jeg Dig,
Du svang Dig med den højt i Luften saa ren,
Du vugged Dig glad paa den selvsamme Gren,
Du lytted med mig til dens Tone saa sød,
Mens Solen bag Skyen sank glødende rød.

Du er ej den Haand, som kun ene er min,
Jeg elsker Dig dog, thi Du tog den i Din,
Du véd, at den slutter om Vennernes Haand
Med Tillids og Kjærligheds trofaste Aand,
Og Du kjender dens Tryk saa ærligt og fast,
Ai aldrig den knytted et Baand jo, som brast.

6

Du er ej den Læbe, hvis ømmeste Ord
For mig har den lifligste Tone paa Jord,
Dog Du kjender og tror den kjærlige Røst,
Der altid mig bringer den saligste Lyst,
Du er ej den Stemme, jeg ene har kjær,
Men jeg elsker Dig dog, dens Bud Du mig bær.

Du er ej det Øje, som kun er mit Lys,
Dog Du saa jo dets Glands og spejled den nys,
Derfor naar jeg skuer saa dybt i Dig ind,
Da bliver jeg glad og dog sorgfuld i Sind,
Du er ej det Hjerte, jeg ene har kjær,
Dog elsker jeg Dig, thi Du banked det nær.

DREISCHOCKS MUSIK

FFREMAD, nu ilende,
Legende, smilende,
Hoppende, rislende,
Sprudlende, hvislende,
Bølger for Øret her Tonernes Hav.

Sagtelig gyngende,
Yndelig syngende,
Drømmende, vuggende,
Hviskende, sukkende
Ruller som Perler Trillernes Væld.

Skummende, susende,
Larmende, brusende,
Gribende, vægtige,
Styrtende, mægtige
Tordne Accordernes fuldeste Lyd.

Stærkere lydende,
Ærefrygt bydende,
Aanden bevingende,
Tanken betvingende,
Hæve sig Stemmer lig Orgelets Klang.

Milde, melodiske,
Ømme, erotiske,
Vemodig bævende,
Dalende, svævende
Bringer fra oven nu Tonen os Bud.

Stigende, strømmende,
Smeltende, drømmende,
Trøst os indgydende,
Haabet os bydende,
Bærer den Hjertet op mod vor Gud.

DEN HVIDE SVANE

Du hvide Fugl, Du stolte, skjønne Svane,
Hvi glider Du saa stille paa Din Bane,
Hvi mon saa tavs Du hist paa Bølgen svømme
Og synger ej om Dine fagre Drømme.

Snart sagte Du paa Søens Spejl Dig vugger,
Og ned i Vandet yndefuldt Du dukker,
Snart bærer fremad Dig de hvide Vinger,
Dog fra Dit Bryst der ingen Tone klinger.

De unge Svaner, som beskedent glide
Med mørke Fjedre ved Din stolte Side,
De hæve muntert deres spæde Stemme,
Hvor kunde Du Din Barndomssang dog glemme.

Da jeg var ung, da var saa glad mit Hjerte,
Da kjendte jeg ej Sorrig eller Smerte,
Min Længsel var ej vakt, ej stærk min Vinge
Til over Land og Hav sig let at svinge.

Jeg kjendte muntre Fisk og Skovens Blade,
Om dem kun toned mine Sange glade,
Om Døgnets Blomst jeg altid kunde sjunge,
Om Nuets Liv, som hist de tvende Unge.

Nu er jeg sorrigfuld, mit Mod er knækket,
Thi Vingen hvid er stærk, dog den er stækket,
Den bærer ej mod Sky til fjerne Lande,
Derfor jeg svømmer tavs paa klare Vande.

Nej, først naar fri min Vinge let sig hæver,
Først naar jeg over Havets Vove svæver,
Naar under mig jeg skuer Skovens Kroner,
Da vil jeg synge mine glade Toner.

Naar bort jeg flyver fra mit stille Fængsel,
Da kan jeg aande ud min dybe Længsel,
Da vender atter jo med Fryd tilbage
Den gamle Sang fra mine Barndomsdage.

Thi Frihed løfter alle Længsler bange,
Og Frihed løser alle bundne Sange,
Og Frihed vækker alle Toner bløde
Og bærer dem mod Haabets Morgenrøde.

TIL DEN DANSKE KVINDE

BØLGEN bruser,
Stormen suser
I vor Tid med vældig Røst;
Hadets Luer
Mægtigt truer,
Raser vildt i Mandens Bryst.

Tvivlen ruger,
Tvedragt suger
Kraften jo af Folkets Marv;
Lagt i Lænker
Verden tænker
Kun paa egen Lyst og Tarv.

Hæv Din Stemme
Da her hjemme,
Danmarks Kvinde, god og stærk,
Ej den klinge
Dog paa Tinge,
Sligt er Mandens Pligt og Værk.

Kvindens Styrke
Er at dyrke
Hjertets bløde Agerbund,
Er at bygge
Hjemmets Lykke
Fast paa Troens Klippegrund.

Kvindens milde,
Dybe, stille
Kraft er Hjertets Kjærlighed,
Der kan raade
Livets Gaade,
Kjende, hvad ej Manden véd.

Kvindens Ære
Er at lære
Unge Slægter Livets Krav,
Dem at vække,
Og at række
Svage Sjæle Tillids Stav.

Hendes Tunge
Glad skal sjunge
Højt om Heltesind i Nord;
Hendes Tale
Skal husvale,
Bære frem Vorherres Ord.

Hun skal læge,
Hun skal kvæge,
Eje Glædens klare Røst,
Altid rede
Til at bede,
Bringe Aandens milde Trøst.

Danske Kvinde,
Derfor minde
Skal mit Ord Dig om Din Magt;
Stærk i Nøden,
Stærk i Døden,
Skjærmes den af Englemagt.

Lær den kjende,
Herren sende
Dig den med sin Sejr og Fred;
Hjertets stille,
Stærke, milde,
Evig unge Kjærlighed.

STÆRENS KOMME

Du sorte Stær, der fløjter ved min Rude,
Du lille Fugl,
Vil Du mod Vintrens Storm og strænge Kulde
Ej søge Skjul.

Du vilde høre Lærkens Jubelsange
I Morgengry,
Derfor Du svang Dig over Havet
Saa let mod Sky.

Fra Sydens fjerne, solbelyste Lande
Kom Du jo hid,
At hilse glad de spæde, grønne Blade
I Vaarens Tid.

Du vented' vist i Danmarks skjønne Have
Violens Duft
Og Skovens første hvide Anemone
I Foraarsluft.

Dog Sneen dækker med sit hvide Tæppe
Nu Mark og Vang,
Du hører her i Vint'rens kolde Dage
Ej Lærkens Sang.

Naturen hylder sig saa tavs og øde
I Vinterdragt,
Og Isen binder Vandets klare Strømme
Med vældig Magt.

Flyv, sorte Stær, fra Nordens kolde Strande
Til Sydens Hjem,
Der blomstrer skjønt ved Solens varme Straaler
Nu Rosen frem.

Der dufter sødt Orangens hvide Blomster
Med gylden Frugt,
Der Kaktus og Granaters røde Farver
Nu glimre smukt.

Vel fløj jeg gjerne i Orangeskoven
En Aftenstund
Og kyssed' under Piniens høje Krone
Min Roses Mund.

Tidt mindes jeg vel Sydens varme Lande
Og længes did,
Da sørger jeg, at her er trist og øde
Ved Vintertid.

Dog var det Herrens Røst, der mægtigt kaldte
Dybt i mit Bryst,
Der bød mig drage bort til Nordens Lande,
Til Vaarens Lyst.

Og det var Herren, der gav Vingen Styrke
Paa Flugten hid,
Der skjærmed trygt mit Liv mod alle Farer
I Vintertid.

Thi al Naturens Kræfter evigt hvile
I Herrens Haand,
Og engang vække vil til Livets Glæde
Hans Faderaand.

Derfor jeg bier her paa blide Dage
Med Haab og Tro,
Derfor jeg fløjter midt i Vint'rens Storme
Saa glad og fro.

Derfor jeg bringer Dig med liflig Stemme
Fra oven Bud:
»Fryd Dig, thi Vaarens lyse Morgen kommer
Nu snart fra Gud.«

FORUDEN GUD

FORUDEN Gud er Livets Vej en Bane,
Der fører os mod Mørkets Rige frem,
Af rastløs Higen eller gammel Vane
Vi ledes ubevidst til Dødens Hjem.

Tro ej, at kun Forbryderen, som falder
Ved Rædselsdaad for Lovens Strenghed brat,
At ikkun den, som Verden Nidding kalder,
Fortabt gaar nedad mod en evig Nat.

Tro ej, at Viddets, Kløgtens Lys kan skinne
Med evig Klarhed, og at Ærens Baand
Ved Villiens Kraft i Sandhed os kan binde,
Og Pligten styre os med sikker Haand.

Thi hvad er Villiens Attraa her i Livet,
Og hvad er Pligtens Stemme uden Gud?
Den er et Vindens svage Pust i Sivet,
Og om ej falsk, kun et afmægtigt Bud.

Og hvad er Æren uden Gud i Livet,
Er det ej Vilkaars svage Grænseskjel,
En Lov af Verdens Daarer ofte givet,
Naar deres Gjerning kronedes med Held.

Foruden Gud vi vandre kun iblinde
Selv midt i Verdenslysets Straalehav,
Og Lykkens Liv og Ærens Glans maa svinde,
Naar vi engang staa ved den aabne Grav.

Foruden Gud paa Livets Vej vi skride
Med Ære og med Hæder langsomt ned,
Umærkeligt og redningsløst vi glide
Til Dødens Rige, og kun Gud det veed.

MED GUD

Med Gud er altid Livets Vej en Bane,
Der fører os mod Lysets Rige frem,
Saa medens her vi Himlens Glæde ane,
Vi vandre til et saligt Fredens Hjem.

Med Gud er Pligten som en kjærlig Stemme,
Et Almagts Ord, der lyder i vort Bryst,
Et Naadens Bud, som aldrig helt vi glemme,
Og som vi følge trygt af Hjertets Lyst.

Med Gud er Glæden her lig Morgenrøden,
Der lysned over Jord, da Herren kom
Som Menneskenes Søn og gik i Døden,
At frelse os fra Syndens Straffedom.

Med Gud er al vor Gjerning kun af Naade
Ved Herrens Kraft, der i de Svage boer,
Og al vor Villie Hans, som ene raade
Kan over Alt, hvad aander her paa Jord.

Og selv det mindste Blad paa Æreskransen,
Det er jo Hans, der Tornekronen bar,
Og Viddets Lys er kun et Skin af Glansen
Fra Ham, hvis Sandheds Aand er evig klar.

Med Gud vi vandre aldrig helt iblinde
Igjennem Verdens mørke Skyggedal,
Thi Hjertet véd, det Lys kan aldrig svinde,
Der vinker os fra Himlens Straalesal.

Med Gud paa Livets Vej vi altid stige
Opad og fremad til en evig Fred,
Umærkeligt og frelste til hans Rige
Vi bæres af hans Faderkjærlighed.

MENNESKESTEMME

MENNESKESTEMME,
Alt maa jeg glemme,
Naar Dine Sange de lyde paa Jord,
Naar Du paa Vinger
Opad Dig svinger,
Bærer mod Himlen det rythmede Ord.

Naar Du Dig hæver,
Længselen bæver,
Iler mod Haabets den vinkende Kyst,
Kalder tilbage
Hensvundne Dage,
Fulde af Lykke og Vemod og Lyst.

Smerte og Kummer
Vugges i Slummer,
Hører jeg Sangens den liflige Røst,
Følelsens Kilde
Risler saa stille,
Vækker en kvidrende Fugl i mit Bryst.

Yndige Drømme
Ned til mig strømme,
Spejle sig klart i mit evige Selv,
Tonerne milde
Standse den vilde,
Mægtige, brusende Lidenskabs Elv.

Løfte mit Øje
Op mod det Høje,
Ud over Tidernes gyngende Strand,
Aabne mit Øre,
At jeg kan høre
Aandernes Kor fra det himmelske Land.

Menneskestemme,
Lad mig blot glemme
Tonen, der løfted min Sjæl over Jord.
At den kan stige
Op til Guds Rige,
Altid med Sangens det vingende Ord.

LIREMANDENS SANG

JEG er en fattig Liremand
Og spiller nu saa godt, jeg kan.
Jeg vandrer om fra By til By
Og beder kun om Mad og Ly.
Trallera, Trallera, ak ja, ak ja,
Jeg er en fattig Liremand.

Engang var jeg en lystig Svend,
Nu ingen kjender mig igjen,
Da lød min Vise god og kjæk,
Men nu er Stemmen næsten væk.
Ak ja, ak ja, Trallera, Trallera,
Engang var jeg en lystig Svend.

Jeg havde mig en Hjærtenskjær,
Hun var saa god, saa fin og skjær.
Nu ligger hun i sorten Muld,
Og jeg, jeg er af Sorrig fuld.
Ak ja, ak ja, Trallera, Trallera,
Jeg havde mig en Hjærtenskjær.

Med Barn og Kone nu jeg gaar,
Saa træt omkring, og naar jeg faar
En lille Skilling blot til Mad,
Saa synger jeg en Vise glad.
Trallera, Trallera, ak ja, ak ja,
Jeg er en fattig Liremand.

JEG ELSKER SOLEN

Jeg elsker Solen, naar den mægtigt stiger
I Østen op med Morgenrødens Skjær,
Naar for dens Glans den lette Taage viger,
Og Himlens Fugle kvidre fjærnt og nær.

Jeg elsker Solen, naar den venligt titter
Til Jorden ned saa bævende og bly,
Og naar, mens Tordnen ruller, Lynet knitrer,
Den kæmper trofast bag ved Mørkets Sky.

Jeg elsker Solen, naar dens Straaler glimre
Paa Rimens regnbuefarvede Krystal,
Og naar de spillende og flygtigt flimre,
Hvor Isen bygger stolt sin Vinterhal.

Jeg elsker Solen, naar dens Øje hviler
Paa hviden Sne, der dækker Jordens Muld,
Naar ind ad lille, frosne Rude smiler
Dens ømme Straaler trøstende og huld.

Jeg elsker Solen, naar den sejrrigt tryller
I Vaaren frem Naturens bundne Liv,
Naar Stæren fløjter, Lærkens Jubel hylder
Den Gud, som talte Almagts stærke Bliv.

Jeg elsker Solen, naar den dæmpet falder
Paa Anemonens fine, hvide Blad,
Og naar af Vinterdvale op den kalder
Hvert lille Frø, hver Spire ung og glad.

Jeg elsker Solen, naar dens Luer møde
I Elskovskys Skjærsommernattens Stund,
Naar modnes Bærrene, de saftig røde,
Og Skoven vinker svalt til Middagsblund.

Jeg elsker Solen, naar paa Træers Toppe
Den kaster Høstens broget gyldne Glans,
Og naar paa lette Bølge muntert hoppe
De tusind Lysglimt som en Stjernedans.

Jeg elsker Solen, Livets klare Stjerne,
Naar langsomt bag den purpurrøde Sky
Den daler ned og lover fra det Fjærne:
En nyfødt Dag skal atter for mig gry.

BØN

TAG fra mig, Herre, hver en Vrede
Og hvert et koldt og bittert Ord,
Lær Du mig, Herre, ret at bede
Og føle, Du i Hjertet boer.

Tag fra mig hver en syndig Tanke
Og bøj min Sjæl i Ydmyghed,
Lad mig paa Dine Veje vanke
Og giv mit Hjerte blot Din Fred.

Tag fra mig, Herre, alt mit Eget
Og al mit Hovmods falske Skin,
Naar al min Kraft er først bortveget,
Da bøjer Du det haarde Sind.

Naar først jeg føler dybt i Støvet,
Jeg knæle maa ved Jesu Fod
Og sukke inderlig bedrøvet:
Ak Herre! vær mig Synder god.

Naar først jeg føler, al min Viden
Den grunder ej Din Visdom ud,
Jeg er et Barn, kun svagt og liden,
Da kommer Du, o Herre Gud.

Da kommer Du med Fred og Naade
Og med Din stærke Helligaand,
Da fører Du fra Syndens Vaade
Og rækker mig Din Faderhaand.

Da lærer Du mig Troens Glæde
Og Bønnens underfulde Magt,
Saa jeg med Lov og Pris er rede
Med Tak for Alt, hvad Du har bragt.

Kom, Gud, da til mit lunkne Hjerte,
Vær med Din Naade altid nær,
Vær Du hos mig i Fryd og Smerte,
Min Herre Jesus, Frelser kjær.

Vær hos mig med Din Kraft og Styrke,
Med Liv og Lys, Du Helligaand,
Lad aldrig Tvivl min Tro formørke,
Og briste Kjærlighedens Baand.

Lad Du Din Røst i Hjertet klinge
Og bringe mig fra oven Bud,
Løft Du min Sjæl paa Aandens Vinge
Og bær den engang hjem til Gud.

TIL MIT BARN

Mit Barn, mit Barn, hvor blev jeg rig
Og uden Sorg og Savn,
Da første Gang jeg trykked Dig
Saa henrykt i min Favn.

Nu Taaren paa Din lille Kind
Gjør mig saa mild og blød.
Og sér jeg i Dit Øje ind
Og kysser Munden rød,

Da bliver jeg saa glad i Sind
Og hver Bekymring let,
Som naar for Solens klare Skin
Forsvinder Skyen tæt.

Og lægger jeg mig ned til Blund,
Mig synes Natten lang,
Indtil i Morg'nens lyse Stund
Jeg hører Din Stemmes Klang.

Mit Barn, mit Barn, jeg elsker Dig,
Du er mit Hjertes Skat,
Gud gjøre Dig paa Glæde rig
Og skjærme Dig i Nat.

BØN

Lær mig at elske Dig, Du Frelser milde,
Du Styrkens Rod, Du Livets rige Kilde,
Du Kjærlighedens Flamme i mig tænde,
Lad den saa mægtig i mit Hjerte brænde,
At den hver selvisk Idræt maa fortære,
At den mig Troens rette Vej maa lære,
Bred over hver en Sorg dens rene Lue,
At jeg et evigt, saligt Haab maa skue,
Lær mig at elske Dig, min Frelser milde,
Du Glædens Rod, Du Naadens rige Kilde.

Lær mig, o Jesu Christ, Du Herre blide,
Lær mig for Lys, for Liv og Sejr at stride,
Lær mig at kæmpe mod de mange Tanker,
Der altid slynge deres vilde Ranker
Om Livets, Troens Planter i mit Hjerte,
Lær mig at blive tro i Fryd og Smerte,
Væk mig, o Herre, af den dorske Dvale,
Hvori mig dysser Verdens søde Tale,
Væk mig til Kamp, Du Christus, Herre blide,
Og giv mig Kraft den gode Strid at stride!

Lær mig at bede, Herre i det Høje,
For Dig med ydmygt Sind mit Knæ at bøje,
Giv Du mit Hjerte Kraft, det maa sig svinge
Med Tro og Haab paa Bønnens stærke Vinge
Op over hver en Mur, der vil mig skille,
Mig fjerne vil fra Dig, Du Herre milde!
Lær mig at nævne ret Dit Frelsernavn,
At jeg kan bæres i Din Faderfavn,
At jeg kan lytte til Din Guddomstale
Og i Din Naadeglans min Sjæl husvale!

Lær mig at elske Dig, lær mig at stride,
Lær mig at bede, Herre Jesu blide!

LEONARDO DA VINCI

EFTER ET SAGN

I

Hos sin gamle Mester knæler
Leonardo, Øjet dvæler
Ved de elsk'te Træk med Smerte,
Sorgbetynget er hans Hjerte.

Snart skal han ej mere skue
Dette Øjes milde Lue,
Og paa Jorden skal de kjære
Læber evig stumme være.

Denne Aand, hvis Mesterstyrke
Lærte Kunsten ham at dyrke,
Der gav Flugt de svage Vinger,
Snart mod Himlen hjem sig svinger.

Derfor, medens Haabet svinder,
Leonardos Taare rinder;
Derfor Hjertet ensomt klager:
»Blot et Ord, før bort Du drager.«

Leonardo da Vinci's berømte Kalkmaleri: »Den hellige Nadvere«, findes endnu ved Majland i Klostret Stc. Maria della Gratias Refectorium, men kun enkelte Spor af dets første Skjønhed ere tilbage, idet Kalken er faldet af paa flere Steder og det desuden er ødelagt ved daarlige Restaurationer. Der skal ikke existere en eneste god Kopi.

Og den Gamle aabner Øjet,
Ser sin Yndling dybt nedbøjet,
Paa hans Hoved Haanden hviler,
Endnu een Gang Øjet smiler.

Endnu een Gang Ordet bryder
Fra de blege Læber, lyder:
»Leonardo, bøj Dit Øre,
»Mit Farvel Du skal nu høre.

»Du er rig, i Kunstens Have
»Blev Dig bragt en sjælden Gave,
»Vogt kun Hjertets rene Lue,
»Lær Dit vilde Sind at kue.

»Vid, at Kunstens sande Glæder
»Og dens evig unge Hæder
»Vindes kun i Lysets Rige,
»Der, hvor Mørkets Magter vige.

»Hvis Du Ærens Veje svigter,
»Hvis Du krænker Kunstens Pligter,
»Da paa Livets vilde Bølger
»Hævnen grusomt Dig forfølger.

»Dog kan Du af Hjertet bede,
»Da er jeg med Hjælpen rede,
»Naar engang sig Farer nærme,
»Da min Aand skal Dig beskjærme.

»Bliv blot tro i Fryd og Smerte,
»Da jeg signe vil Dit Hjerte,
»Da jeg hisset vil Dig møde
»I en salig Morgenrøde.«

Saa hans sidste Ord de løde,
Og den gamle Mester døde;
Men i mange mørke Dage
Lyder Leonardos Klage.

II

Der, hvor tavse Munke bygge
I Plataners svale Skygge,
Langt fra Verdens Larm den vilde,
Sidder Leonardo stille.

Majlands rige Fyrste byder,
Og hans Herskervillie lyder:
»Kunsten skal i Klostret bygge,
»Billeder dets Mure smykke.

»Den, der skjønnest frem kan trylle
»Kunsten i sin hele Fylde,
»Den jeg krone vil med Hæder,
»Skjænke Guldets rige Glæder.

»Med Italiens varme Sommer
»Atter jeg til Klostret kommer,
»Da skal Kunsten Majlands Ære
»Over fjerne Lande bære.«

Leonardos Hjerte bæver,
Ærens Krans for Blikket svæver,
Hos hans Mester Tanken dvæler,
Og ved Altrets Fod han knæler.

Da sig Billeder saa hulde
For hans indre Syn oprulle,
Taarerne hans Øje væde,
Og han føler hellig Glæde.

Under Hallens skjønne Buer
Leonardo Herren skuer,
Sorgen dybt i Øjet taler,
Medens mildt det dog husvaler.

Guddomsglansens Straaler milde,
Kjærlighedens dybe Kilde
Strømme fra hans Frelserøje,
Ydmygt maa sig Sjælen bøje.

Og de Tolv i Aftensvale
Lytte til hans dybe Tale,
Medens Herren kjærligt smiler,
Ved hans Bryst Johannes hviler.

Petrus, fast paa Kirkens Klippe,
Skjøndt hans Tro en Stund vil glippe;
Han, som solgte falsk sin Mester,
Judas, er blandt Naadens Gjæster.

Herrens Haand nu Brødet bryder,
Fra Hans Mund Gudsordet lyder:
»Af mit Legem alle æder,
»Griber Salighedens Glæder.«

Og hans Frelserstemme beder:
»Blodet mit, udgydt for Eder,
»Drikker Alle, jeg forkynder,
»At forladt er Eders Synder.«

Herren taler, Aft'nens røde,
Tusindskjønne Farver gløde,
Og i Sydens Straaleluer
Henrykt Leonardo skuer.

Salig Lyst hans Tanke hæver,
Hellig Fryd ham gjennembæver,
Og paa Troens stærke Vinger
Haabet sig mod Himlen svinger.

III

Medens Tiden lynsnar iler,
Leonardos Haand ej hviler,
Under Klosterhallens Buer
Snart et herligt Værk man skuer.

Penslen uden Strid og Møje
Maa i Tankens Flugt sig føje
Og for Øjet klart fremtrylle
Aandens Syn i mægtig Fylde.

Se, Apostlene man skuer
Mellem Søjlers lette Buer,
Hele Skaren Blikket favner,
Kun Forræderen man savner.

Leonardos Hjerte bæver,
Sig i Bøn til Himlen hæver:
»Lad mig Herrens Blik bevare
»Og for Verden aabenbare!«

Da afbrydes brat hans Tanker,
Det paa Døren sagte banker,
Klostrets Prior ind nu skrider,
Spejder rundt til alle Sider.

Og da Billedet sig viser,
Leonardos Kunst han priser,
Priser højt hans store Dyder,
Smigerord fra Læben lyder.

Alt mens Munden venlig smiler,
Falskhed dog i Øjet hviler,
Og den Avind slet sig dølger,
Som den unge Kunstner følger.

Thi hans Spot, hans Sind det stolte,
Mange Kampe ham forvoldte,
Mange Fjender ham forfulgte,
Slet Priorens Had sig dulgte.

8

Leonardos Kinder gløde:
»Falske Munk, det skal Du bøde,
»Ej til Smigerord jeg lytter,
»Klostrets Mur Dig ej beskytter.«

Fuld af Harme saa han taler,
Og hans Haand nu dristig maler
Judas med Priorens Øje,
Hvert et Træk man kjender nøje,

Kjender Falskheds Smil om Munden,
Fjenden skjult paa Hjertebunden;
Kirkens Tjener en Forræder!
Hævnen Leonardo glæder.

Dog lig dunkle Taagedrømme
Bort de skjønne Syner strømme,
Leonardo mer' ej binder
I sin Sjæl de hulde Minder.

Slukt er Lysets klare Luer,
Herrens Aasyn ej han skuer,
Tvivlens Slør hans Øje dækker,
Intet mer hans Hjerte vækker.

Tiden iler, Fyrsten haster,
I Fortvivlelse han kaster
Sig til Jord med bitter Klage:
»Herre, Mester, vend tilbage!«

Fjenderne til Fyrsten sige:
»Leonardo vil Dig svige,
»Du hans stolte Sind maa tvinge,
»Lad ham fluks til Fængslet bringe.«

Der i Nætter, tavse, lange,
Lyder nu hans Klagesange,
Først naar Morgenbønnen klinger,
Til hans Arbejd' man ham bringer.

Tavs han paa sit Billed' skuer,
Hvor er Aftensolens Luer,
Herren, der ved Nadverbordet
Brødet brød og talte Ordet.

Han kan ej blandt Naadens Gjæster
Male nu sin Herre, Mester,
Aldrig male Guddomsglansen,
Evig tabt er Hæderskransen.

Nej! han kan ej Haanden røre,
Ikke længer Penslen føre,
Vanvid truer, Tanken svinder,
Da den sidste Dag oprinder.

IV

Solen kommer, op den stiger
Hist i Østens fjerne Riger,
Kaster sine Straaler milde
Her paa Klostrets Mure stille.

8*

Ind i Klostergaardens Gange,
Hvor der lyder Fuglesange,
Mellem høje, hvalte Buer
Morgensolen herligt luer.

Der, hvor Vedbend Muren dækker,
Langs med skjønne Søjlerækker,
Ind ad Klostervindvets Gitter
Til en ensom Munk den titter.

Og sin hele Glans den gyder
Der, hvor Orglets Stemme lyder,
Kirkens Hvælving den forgylder,
Herrens Hus med Klarhed fylder.

Og dens varme Straale falder,
Hvor til Maaltid daglig kalder
Klosterklokken trende Gange,
Hvor der lyder fromme Sange.

Dog, hvor sælsomt, hvilket Skue
Hilser nu dens klare Lue,
Fuld af Undren Blikket fæster
Sig paa Klostrets rige Gjæster.

Harnisk glimre, Fjedre vaje,
Sig for Majlands Hertug neje,
Ordenskjæder og Ornater
Smykke talløse Prælater.

Der, hvor løde Munkebønner,
Ses nu Landets stolte Sønner
Staa forventningsfulde Alle,
Hertug Ludvig lod dem kalde.

Mangen Yngling stille smiler,
Medens Gravens Tavshed hviler
Over mange skjulte Tanker,
Mangt et Hjerte hastigt banker.

Leonardos store Billed
Er til Skue her fremstillet,
Blot et Vink, naar Fyrsten kalder,
Da det tætte Slør bortfalder.

Leonardos Hjerte bæver,
Ej fra Jord sit Blik han hæver,
Dødens Klokke synes kime
For hans Sjæl i denne Time.

Nu paa Livets vilde Bølger
Grusomt Straffen ham forfølger,
Kunsten vil sin Ære hævne,
Ham for Dommerstolen stævne.

Da med ét sig mægtig hæver
Som én Røst, og Luften bæver,
Lig en Strøm fra Læben bryder,
Hallens Hvælving højt genlyder.

Glæden helt hvert Hjerte fylder,
Hver en Sjæl nu Kunsten hylder,
Mangt et Knæ maa dybt sig bøje,
Taarer væde mangt et Øje.

»Herre Jesus, vi er rede
»Til med ydmygt Sind at bede,
»Milde Frelser, store Mester,
»Tag os med til Naadegæster,

»Ha! Priorens falske Øje,
»Hvert et Træk man kjender nøje,
»Mesterlig er den Forræder,
»Ret en Ulv i Faareklæder.«

Aldrig før sligt Værk blev fundet,
Nu er Hæderskransen vundet,
Nu kan Kunsten Majlands Ære
Over fjerne Lande bære.

Leonardo opad skuer,
Paa hans Billed Solen luer,
Og de lette Buer gløde
I den skjønne Morgenrøde.

Hvilket Under, Herren smiler,
Ved hans Bryst Johannes hviler,
Sorgen dybt i Øjet taler,
Medens mildt det dog husvaler.

Guddomsglansens Straaler milde,
Kjærlighedens dybe Kilde,
Strømme fra hans Frelserøje,
Ydmygt maa sig Sjælen bøje.

Leonardos Kinder blegne,
Dybt i Støvet maa han segne.
»Da sig mægtig Faren nærmed,
»Gamle Mester, Du mig skærmed!«

V

Leonardo stille hviler,
Aftenstjernen venligt smiler,
Medens Maanens Sølverstrømme
Vugge ham i tusind Drømme.

Hæderskransen for ham svæver,
Dog, hver Gang han Haanden hæver,
Synes langsomt den at svinde,
Og han griber som i Blinde.

Henrykt paa hans Billed hviler
Alles Øjne, Fyrsten smiler,
Dog han selv blandt Naadens Gjæster
Finder ej sin Herre, Mester.

Glædesraab nu Luften fylder,
Hver en Stemme Kunsten hylder,
Da i Fængslet hører atter
Han Priorens fæle Latter.

Saa ham Drømmesyn forfølger,
Til sig lægge Sjælens Bølger,
Atter Leonardo hviler
Stille, medens Natten iler.

Da paa én Gang Fryd og Smerte
Fylder helt hans bange Hjerte,
Frygt og Haab ham gjennembæver,
Og sit Øjelaag han hæver.

Se, med Lokker sølverhvide
Staar hans Lærer ved hans Side,
Fra hans Øjne klare, blide
Langsomt Taarerne nedglide.

Alvorsfuld den gamle Mester
Paa sin Yndling Blikket fæster,
Atter lyder nu den Stemme,
Som han aldrig kunde glemme.

»Leonardo, bøj Dit Øre,
»Sandhedsrøsten skal Du høre,
»Kunsten vil sin Ære hævne,
»Dig for Dommerstolen stævne.

»Da Dig Majlands Hertug trued,
»Da for Spot og Skam Du grued,
»Da sig Livets Farer nærmed,
»Trofast Dig min Aand beskjærmed.

»Dog den Synd, som Hjertet skiller,
»Der Din Sjæl fra Gud forvilder,
»Er et Frø, der ej kan bære
»Frugter til vor Herres Ære.

»Vid, at Kunstens sande Glæder
»Og dens evig unge Hæder
»Vindes kun i Lysets Rige,
»Der, hvor Mørkets Magter vige.

»Kun i Hjertet, som forsager,
»Herren med sin Naade drager,
»Kun den rene Sjæl skal skue
»Ham i Solens klare Lue.

»Hjertet maa sig ydmygt bøje
»For at se hans Frelserøje,
»Herren maa alene raade,
»Sejer giver kun hans Naade.

»Der, hvor Hovmods Stemme lyder,
»Der, hvor Hævnen Hjertet fryder,
»Synd kun Sjælens Spejl fordunkler,
»Guddomsglansen aldrig funkler.

»Alle stolte Taagedrømme
»Synke dybt i Glemslens Strømme,
»Alt maa visne, Alt maa svinde,
»Hvad ved egen Kraft vi vinde.

»Kun hvert Væld af Troens Kilde
»Spejler Haabets Lys det milde,
»Kun hvad Herren gav vort Hjerte,
»Evigt staar i Fryd og Smerte.

»Dog Du følte Hævnens Glæder,
»Derfor svinde skal Din Hæder,
»Hovmod helt Dit Hjerte fyldte,
»Derfor Straffen det forskyldte.

»Ej paa Herrens Kraft Du bied,
»Ej til ham Din Kunst Du vied,
»Eget Maal Du stolt forfulgte,
»Derfor Herrens Blik sig dulgte.

»Derfor man i Solens Lue
»Kun en Stund skal Jesus skue,
»Derfor blegner Guddomsglansen,
»Derfor falmer Hæderskransen.

»Aldrig noget Værk skal bære
»Over Land Dit Billeds Ære,
»Aldrig nogen Haand skal trylle
»Frem dets hele Skjønheds Fylde.

»Kun et Minde, kun en Skygge
»Her skal Klostrets Mure smykke,
»Kun et Sagn til fjærne Dage
»Om dets Skjønhed bli'er tilbage.«

Saa den Gamles Ord de løde,
Op randt Solens Morgenrøde,
Dog i Lysets klare Strømme
Svandt ej Sjælens bange Drømme.

Medens Sol i Øst opstiger,
Glæden blegner, Haabet viger,
Og i mange mørke Dage
Lyder Leonardos Klage.

KLOSTRET OG TROLDEN

EFTER ET SAGN

I deres stille Kloster ved Suseaaens Bred
Der sad i fordums Tider de Munke med Guds Fred,
De syslede saa flittigt, og deres Fromheds Ry
Det bares tidt saa vide udover Land og By.

I mangen Borg og Hytte de bragte Aandens Trøst,
At bede og at takke var deres Hjertens Lyst,
Alt slet og syndigt Væsen var dem en Skræk og Gru,
Og kun til Herrens Naade stod deres Lid og Hu.

Det vidste godt den lede, den gamle, onde Trold,
Og mod de fromme Munke han pønsede paa Vold,
Han kjendte kun det Onde og Syndens Magt og Svig,
Paa slemme Raad og Rænker var Trolden altid rig.

Han tænkte, jeg faar aldrig hverken Rist eller Ro,
Før helt jeg lægger øde de kristne Brødres Bo,
Før aldrig mer jeg hører de klare Klokkers Røst,
I Grus dem at nedsænke dertil staar kun min Lyst.

Saa steg han op af Havet, den Trold saa ful og led,
En Sæk med Sand han løfted' op paa sin Skulder bred,
Og skred saa gjennem Landet mod Klostrets stille Hjem,
Den Ondes mørke Magter de drev ham hurtig frem.

De gode Munke følte, at Fare stor var nær,
De løfted' deres Hænder og bade: Herre kjær!
Bevar Du os for Trolden og fra den visse Død,
Staa Du os bi, vor Fader, i denne Strid og Nød.

Og Herren i det Høje, han hørte deres Ord,
Saa da den Trold saa ilsomt hen over Sletten for,
Da mærked' han det ikke, at Sækken blev helt let,
At ud af den der trilled' hvert Sandkorn fint og tæt.

Saa da til Klostrets Porte med Hævnens Fryd han kom,
Da var trods al hans Snille den store Sæk jo tom,
Og for hans Øre lød der ved Klokkers dybe Klang
Fra Kristenskarens Læber en liflig Takkesang.

Dog bag ved ham sig strakte et mægtigt Højdedrag,
Det bølged' skjønt i Solen den lyse Sommerdag,
Det hæved' sig saa herligt op paa det flade Land,
Der Herren i sin Naade lod falde Sækkens Sand.

Saa mangt et Aar er svunden, og sunken er i Grus
De Sortebrødres Kloster, og i det gamle Hus
Der finder mange Kvinder et sidste stille Hjem,
Hvis hvide Mure skinne bag høje Træer frem.

Dog over Sjællands Slette mod Østersøens Strand,
Der løfte sig de Høje med mørke Fyr og Gran,
Der bølge de saa venligt, og over Hav og Land
Man fra de grønne Bakker saa viden skue kan.

Til senest Slægt de tale om Trolden ful og led,
Om Munkene de fromme ved Suseaaens Bred,
De staa der som et Minde om Troens stærke Aand,
Der stoled' trygt paa Herren og paa hans Frelserhaand.

De bringe bange Hjerter med Sagnets dybe Røst
I hver en Strid og Fare Guds underfulde Trøst,
At han er altid rede med Hjælp i hver en Nød,
At alt han overvinder og giver Liv i Død!

VOR FANE

FOLD Dig ud, vor Fane,
Vort stolte, danske Flag,
Lys paa vor Fremtids Bane,
Giv Sejr paa Kampens Dag,
Fylk Danmarks kjække Skare
Til Værn for Land og Drot,
Til Frihed at bevare
I Hytte som i Slot!

Drag altid os til Minde
Hvert ædelt Fortids Værk,
Læg altid os paa Sinde:
Kun Enighed gjør stærk!
At Eget maa fornægtes,
Skal løftes Fædres Arv,
For Sandhed ærligt fægtes,
Skal fremmes fælles Tarv!

Ja fold Dig ud, vort Mærke,
Blodrødt med Korsets Tegn
Og bring til Hjerter stærke
Bud nu fra Himmelegn,
Bud om, at Fredens Time
Snart bryder mægtigt frem,
Mens Glædens Klokker kime
I alle danske Hjem!

VED ET SØLVBRYLLUP

Skjøn er Lykken, naar den spirer
Frem en liflig Dag i Vaar,
Medens Lærkens klare Toner
Kun om Liv og Glæde spaar.

Skjønt er Haabet, naar det breder
Ud sit lyse Morgenskjær,
Kalder frem af Sjælens Gjemme
Fagre Ord og Løfters Hær.

Skjønnere dog, naar om Høsten
Aftentimen tyst og øm,
Efter Arbejdstid er omme,
Vugger os paa Mindets Strøm.

Kalder underfuldt tilbage
Hvert et Kjærlighedens Ord,
Hver en Blomst fra Lykkens Have,
Herrens Gave her paa Jord.

Skjønnest der, hvor Troen hegner
Om de To, der bygged Hjem,
Og i Smerte som i Glæde
Takkens Kilde vælder frem.

Der kan Lærkens Vaarkvad lyde
Gjenfødt i de Unges Bryst,
Og hvert Frø fra Sommertide
Bære Frugt i solklar Høst.

Der kan Sølverglansen straale
Lifligt over Rosenvang,
Medens Højtidssangen toner
Med en herlig Jubelklang!

VED

KRIGSINVALIDERNES FEST

I ANLEDNING AF

HANS MAJESTÆT KONGENS 80-AARIGE FØDSELSDAG 1898

UNGE Gjenbyrds Liv i Norden,
Røst fra vore Fædres Grav,
:|: Væk den gamle Aand, som sover,
Grønnes lad den visne Stav. :|:
Send Du Livets Lys i Mørke,
Vind i Skudens slappe Sejl,
Fylk med Vælde Danmarks Sønner,
Styrk dem til den gode Strid,
Fylk med Vælde Danmarks Sønner,
Styrk dem, styrk dem til den gode Strid.

Lad det lyse fra hver Skanse,
Vædet med de Tapres Blod,
:|: Lad det dufte fra de Kranse,
Som end pryde Korsets Fod. :|:
Hvor de ædle Helte sove,
Som for Fædrelandet stred,
Lad det tone over Vove
Alt, hvad Danmarks Døtre led,
Lad det tone over Vove,
Alt hvad, alt hvad Danmarks Døtre led.

Lad den strømme Mindets Kilde
Over golde, tørre Jord,
:|: At i Vaarens Straaler milde
Atter Sæden frugtbar groer. :|:
Syng for os om svundne Dage,
Varm hver Sjæl, saa død og kold,
Kald i Hjerterne tilbage
Tro paa Herrens stærke Skjold,
Kald i Hjerterne tilbage
Tro paa, Tro paa Herrens stærke Skjold.

Da skal Haabet gjennembryde
Tvivlens Mørke sejerrig,
:|: Friske Skud fra Roden skyde,
Danmarks Kræfter røre sig. :|:
Da skal trøstes de, som græde,
Da skal løftes Byrden tung,
Da i Fred og Liv og Glæde
Vorde skal den Gamle ung,
Da i Fred og Liv og Glæde
Vorde, vorde skal den Gamle ung.

NAAR FANEN FOLDES UD

BLODRØDE Fane,
Lys paa vor Bane,
Fold Dig nu ud!
Under Dit hvide
Kors skal vi stride,
Sejre med Gud!

Signede stærke
Kjærligheds Mærke
Fremad os bær;
Mægtig Du samle
Unge og Gamle,
Enigheds Hær!

Hensvundne Dage,
Kald nu tilbage
Hæder i Nord,
At vi kan følge
Højt over Bølge
Straalende Spor!

Hade hver Rænke,
Bryde hver Lænke,
Slukke hver Ild,
Som vil fortære
Danmark, Din Ære,
Lede Dig vild.

Eget fornægte,
Altid kun fægte
Fylkede tæt,
Kjækt i hver Fare
Kongen forsvare,
Sandhed og Ret!

Flyv da vor Fane,
Lys paa vor Bane
Stolteste Flag.
Hvor Du end vajer,
Før kun til Sejer
Fædrelands Sag!

VED EN SYGEKASSEFEST DEN 5. JUNI

DEJLIGT er Livet, Sundhedens Blommer,
Rødme paa Kinder i fagreste Vaar,
Snart dog om Høsten Stormene kommer,
Vinterens Kulde Hjerterne naar.

Fagert er Haabet, Sindet at kvæge,
Flyder Oplysningens klareste Væld,
Tvivlen er farlig, den kan kun læge
Troen og Kjærligheds mægtige Elv.

Herlig er Frihed, Kraften oplives,
Evnerne voxe til Modenhed frem,
Ej dog i Støvet godt den kan trives,
Skyde den maa jo mod Himmelens Hjem.

Derfor skal Frihedens herlige Blommer
Voxe og modnes i Danemarks Land,
Da maa vi vide, naar Stormene kommer,
Enig og ærlig kjæmpe hver Mand.

Da maa ej Avind og Hævnsyge nage,
Gnave som Ormen ved Frihedens Rod,
Da maa vi mindes Fortidens Dage,
Rige paa Daad, paa Ære og Mod.

Da maa vi tæmme Kræfterne vilde,
Sprænge Uvidenheds sejgeste Baand,
Da maa af Kundskabs herlige Kilde
Visdom vi øse med troende Aand.

Da maa vi vide, at Frihedens Stamme
Splintres af Hadets mægtige Lyn,
Og at kun Kjærligheds lutrende Flamme
Styrker vort Hjerte og klarer vort Syn.

Da maa vi tro, at kun Herren kan binde
Hjerterne alle i Kjærligheds Pagt,
Og medens Sekler ustandseligt svinde,
Skjærme vort Land med sin evige Magt!

DER ER ET VÆRN

DER er et Værn for Danmarks stolte Minder,
Som Nutids Krav til Fortids Hæder binder,
Det bygger Skanser midt i Fjendens Lejr,
Hvor Dannebrog i Haabets Solglans vajer.

Der er et Værn mod Tvivlens mørke Aander,
Hvor Folkelivet sig i Smerte vaander,
Et Værn mod Sløvheds Gift, der langsomt tærer
Den Kjærlighed, der ene Daadkraft nærer.

Der er et Værn i Hytter som i Sale
Mod fremmed Tvang, mod fremmed Sæd og Tale,
Et Værn for Modersmaalets Toner bløde,
Et Værn for Levende saavel som Døde.

Det Værn har Sønderjyllands bolde Sønner
Og ædle Døtre rejst med deres Bønner.
Med deres Kraft det Tungeste at bære
For at bevare Fædrelandets Ære.

Med deres Kjærlighed, den dybe, stille,
Der øser Mod af Trofasthedens Kilde,
Med deres Haab, der aldrig kunde briste,
At Guds er Dommen, Retfærds-Ord det sidste.

En Tak til dem da for det Værn, de rejste,
For Fanen, som de kjækt paa Skansen hejste,
En Tak for Kjærlighedens sande Tale,
Der vækker os af Sløvheds stumme Dvale.

Gid deres Aand i vore Hjerter gløde,
Saa at med dem hvert godt og ærligt Møde
Maa bygge Værn mod alle Danmarks Fjender
Og værne trygt om alle fælles Minder.

VED ET GULDBRYLLUP

SKJØN er Vaaren! Himmelbaaren
Vækker den med Tryllemagt
Blomster mange, Fuglesange,
Al Naturens lyse Pragt;
Fagre Drømme, milde, ømme,
Kalder den i Sjælen frem,
Tusind hulde, længselsfulde
Haab fra Evighedens Hjem.

Skjønt er Livet! Himmelgivet,
Sødt i Kjærlighedens Vaar,
Naar to Unge sammen sjunge
Om det Haab, der ej forgaar;
Hjemmets Hygge, Glædens Lykke
Klæder alt i Løvsprings Skrud;
Somrens Varme da slaar Arme
Ømt om Brudgom og om Brud.

Skjøn er Troen! Kongebroen
Her fra Jord til Himmelby,
Lys i Mørke, Trøst og Styrke,
Salig Fryd hver Dag paany.
Blomster mange, tusind Sange
Vækker den med Herrens Røst,
Alt den giver, Alt opliver
Den til sildig Livets Høst.

Tiden svinder, fagre Minder
Fra den lyse Ungdomsvaar
Eder fryder, naar der lyder
Takkesang for Gyldenaar.
Livets Lykke, hvor I bygge,
Give Gud da Eder To,
Kjærligheden, Hjertefreden
I Vor Herre Jesu Tro.

TIL ET SØLVBRYLLUP

JEG véd et Træ paa denne Jord
Med evig grønne Blade,
Deri jo Himlens Fugle bor
Og synge hjertensglade.

Det slaar sin Rod i dyben Muld
Og op mod Himlen skyder,
Det bærer Frugt helt underfuld,
Naar Solens Glans frembryder,

Jeg véd en Blomst med yndig Duft,
Med Farver uden Lige,
Den vokser op i Vaarens Luft
I Hjertets varme Rige.

Den spreder Glæde, hvor den staar,
Og fryder hvert et Øje,
Sin Glans fra Himlens Lys den faar,
Sin Duft kun fra det Høje.

I Træet bygger der en Fugl
Med hvide Uskylds Vinger,
Snart kvidrer den i tættest Skjul,
Snart sig mod Himlen svinger.

Af Blomsten Næring suger den
Og kysser glad dens Bæger,
I Sorrig som en trofast Ven
Med Sang den Hjertet kvæger.

Det skjønne Træ det hedder Tro,
Og Blomsten Kjærligheden,
I Træet Haabet monne bo,
De tre de bringe Freden.

Hvor Brud og Brudgom deres Hjem
I Læ af Træet bygge,
Der vokser Blomsten herligt frem,
Og Fuglen kvidrer Lykke.

Dog hvor med Kjærlighedens Lyst
De To i Træets Skygge
End bygge fro i Livets Høst,
Der er den største Lykke.

Der Fuglen er en stadig Gjæst
Med sine klare Toner,
Og Haabet synger allerbedst
Om Gyldenaarets Kroner.

BASAREN FOR PLEJEMØDRE
MARTS 1884

I som vugge ved Dag og ved Nat
Eders Barn ømt i Moderens Favn,
Og som vogte den dyreste Skat
Glad i Kjærligheds fredlyste Havn.

Tænk paa dem, som opfostres i Synd,
Som ej kjende til Fa'er eller Mo'er;
Hjælp dem op af Fortabelsens Dynd,
Hvor kun Torne og Tidslerne gror.

Giv dem Lys, giv dem Glæde i Sind,
Giv dem Hjemmets den skjærmende Vagt,
Giv dem Sundhedens Rødme paa Kind,
Giv dem Haabet ved Kjærlighed vakt.

Og Du, som i Ungdommens Vaar
Aldrig sukked' i Sorg eller Nød,
Aldrig kjendte Forladthedens Kaar,
Aldrig tigged' det daglige Brød.

Du, som Kraft fandt i Fristelsens Stund
Og Sejer i den haardeste Strid
Ved det Ord, som af Kjærligheds Mund
Du annammed i Barndommens Tid.

Bring lidt Ved til den glødende Ild,
Der skal lyse i Fattigmands Bo,
Giv lidt Plads til den Solstraale mild,
Der skal fostre den frelsende Tro.

Ræk den Kvinde et varmende Dun,
Der vil skjærme den vildsomme Fugl
Og den freder i Reden saa lun,
Til den flagrer fra hjemlige Skjul.

VED KONG CHRISTIAN IX
OG
DRONNING LOUISES GULDBRYLLUP

KONG Christian, vi hilse Dig,
Du Danmarks Drot!
Dig, som med rent uplettet Skjold,
Med Retfærds Magt mod Fjendevold,
I femti Aar fast Lykken bandt
Til Kongeslægt;
Med Sandheds og med Mildheds Aand
Du knytted Kjærlighedens Baand.
Hil Dig!

Hil Dig, vor Dronning stærk og god!
Vi takke Dig.
Du var en Moder øm og huld,
Og trofast som det røde Guld
Du ved Din Husbonds Side stod
I Storm og Strid;
Du tog i Favn de spæde Smaa
Og bragte Trøst i uslest Vraa
Med Fred.

Hil Dig, Du skjønne Kongeæt!
    Trindt over Jord
Til fjernest Land Du bragte Bud
Om Dydens Magt, om Tro paa Gud,
Om Lykken, som her springer ud
    I Kongeborg,
Om Troskab paa de danske Øer,
Om Kjærlighed, der aldrig dør
    I Nord.

Hil Dig, Du ædle Kongepar
    I Vaarens Glans!
Med Ungdoms Liv i sildig Høst,
Med Minders Skat fra Glædens Kyst,
Med Børnesmil og Børnelyst,
    Med gylden Krans,
Med danske Hjerters Takkesang,
Med Brudeblus og Jubelsang.
    Hil Dig!

VED EN MINDEFEST FOR KONG CHRISTIAN IX

KONG Christian, vi mindes Dig,
Du Danmarks Drot,
Du, som med rent, uplettet Skjold,
Med Sandheds Magt mod Fjendevold
Med Gud for Ret og Ære stod
Altid paa Vagt
Og knytted Tillids stærke Baand,
Trods Storm og Strid med Mildheds Haand
I Fred.

Vi mindes Dig en Fader god
For Kongeæt,
Der over Lande bragte Bud
Om Dydens Magt, om Tro paa Gud,
Om Lykken, som her springer ud,
I Fædres Land,
Om Troskab paa de danske Øer,
Om Kjærlighed, der aldrig dør
I Nord.

Kong Christian trods otti Aar
En Yngling end,
Vi mindes Dig, naar frem Du skred
Saa rank og frit med lette Fjed,
Hvor Skarer tættest fylked sig,
Din Trones Vagt,
Og hvor hvert Blik var Hjertets Tolk
For Kjærligheden hos Dit Folk,
Kong Christian.

Kong Christian vor Konning god,
Nu mindes Du
Vidt over Jord med Savn og Sorg
Med Tak i Hytte som i Borg,
For hvad Din ædle Vilje gav
Af Hjertets Guld,
Indtil Du slumred' stille ind
Med Smil om Mund og Haab i Sind.
Gud signe Dig.

Gud signe Dig, Du Danmarks Drot,
I Slægten Din.
At Aanden fra Din Kongeborg
Maa overvinde Død og Sorg
Og lyse paa Kong Fred'riks Vej
Med Lykkens Sol,
Saa medens Livet bølger frem,
Vi mindes skal vor Konges Hjem
Med Tak til Gud.

HØSTSANG

UNGE og Gamle travle forsamle
Sig nu paa Marken ved Leernes Klang,
Rastløst de ile, unde knap Hvile
Sig til en skjemtende Tale engang.

Negenes Række Markerne dække
Snart som Soldater i ordnet Geled,
Saa skal der pilles, intet maa spildes
Jo af den herlige, kostbare Sæd.

Vognene rulle, hurtig de skulle
Kjøre til Bondens den straatækte Gaard,
Thi over Egnen hænger nu Regnen,
Skyen ved Skoven hist truende staar.

Draaber alt falde, Pidskene knalde,
Hurra! nu kjøre de Sæden i Ly.
Hæsse de rejse, mægtig de knejse,
Velstand de bringe til Land og til By.

Høsten er omme, Markerne tomme,
End er der Arbejd' i Landmandens Hjem.
Travlhed der hersker, Husmanden tærsker,
Kornene trille af Hylstrene frem.

Konen, hun bager Brød nu og Kager,
Slagter til Gilde det fedeste Svin,
Og naar det lykkes, Øllet maa brygges,
Kjøbes i Staden saa Punschen og Vin.

Glemt er al Møje, sig at fornøje
Smykke de Loen med Blomster og Krans,
Hornet det klinger, lystig sig svinger
Piger og Karle i Høstgildets Dans.

Dog paa den kolde, øde og golde
Mark gaar den lille og pjaltede Dreng.
Som de smaa Fugle samler en Smule
Fattigmandsbarn nu i Skov og paa Eng.

Glem ham dog ikke, Føde og Drikke
Giv kun til dem, som Jer bede derom;
Husk paa, at Glæden over al Sæden
Kun fra Gud Fader i Himmelen kom.

Tænk paa, at Livet her er os givet,
For at vi lytte til Faderens Røst,
For at vi lære, at til Guds Ære
Modnes vi skulle som Sæden i Høst.

Elske vor Næste, give det bedste,
Kjærlige Hjerter til Brødrenes Flok;
Takke og bede, da er Gud rede,
Giver os sikkert i Evighed nok.

VED VÆRNEHJEMMET BETHANIAS INDVIELSE

Kom, at rejse Mure trygge,
Kom, at brede Hjemmets Hygge
For den store Kvindeskare,
Der saa tidt er stedt i Fare,
Der paa Livets trange Veje
Intet Værn mod Nøden eje.

Hjælp at støtte, hjælp at værne,
Hjælp at tænde Haabets Stjerne
For de mange ene Kvinder,
Der ej Ly i Verden finder,
Og hvem Lysets skjulte Fjender
Let med Syndens Lænker binder.

Hjælp at flette fast en Kjæde,
Der kan samle, der kan frede,
Der kan værne om de Mange,
Som saa bævende og bange
Møde her med villig Evne
Til det store Arbejdsstævne.

Kom med Kjærlighedens milde
Idræts Ord fra Troens Kilde,
Kom med Frelsens lyse, stærke,
Sejerrige Korsets Mærke,
I hans Navn, paa hvem vi bygge,
Værne Hjemmets Haab om Lykke.

PAA FATTIGGAARDEN

VED EN BASAR

STÆRKE, trygge Mure bygge
Vi nu her ved Kirkeby,
Smukt de knejse, vi dem rejse
Fattigfolk til Skjærm og Ly.

Gamle Kvinde her skal finde
Kjærlig Pleje, Trøst og Ro,
Og den Unge glad skal sjunge
Om, at her er godt at bo.

Hver en Lille, som paa vilde
Veje gik til Hvermands Hjem,
Vil vi bære til Guds Ære
Til alt Godt og Ædelt frem.

Her skal vindes, her skal spindes
Garn til Linned, fint og hvidt,
Mænd skal flette Maatter tætte,
Og vel Alle strikke lidt.

Ung og Gamle sig forsamle
Skal til fælles Arbejd' her;
Sammen virke, det vil styrke
Til sin Gjerning hver især.

De, som lide, her skal vide:
Kjærlighed gør stærk og god:
Den kan kvæge, den kan læge,
Rejse mangt et sunket Mod.

Derfor bede vi, vær rede,
Venner nu med kjærlig Aand,
Til at glæde dem, som græde,
Kommer hid med aaben Haand.

Hver en lille Skjærv, I ville
Give til de Syges Trøst,
Her i Gaarden er som Vaaren,
Der os spaar en herlig Høst.

VED H. A. KRYGERS DØD

En rastløs Slægt igjennem Verden jager,
Som raaber højt paa Nydelse og Guld,
Den overdøver Hjertets stille Klager
Og træder Blomsten ned paa Gravens Muld.

Den skuer ikke Haabets lyse Stjerne,
Men griber Nuets farverige Krans;
Den lytter ej til Røsten fra det Fjerne,
Men lokkes kun af Klang til lystig Dans.

Dog stundom hæver sig op over Skaren
En Mand, der staar med Trofasthed paa Vagt,
En Mand, der kjæmper midt i Fredens Fare,
Fordi han tror paa Ret og Sandheds Magt.

En Mand, der taler, fordi Hjertet byder,
Der haaber trods det dyre Haab, der brast,
Der bærer, medens Mindets Røster lyder,
Med oprejst Hoved Skuffelsernes Last.

En saadan Mand blev nylig lagt til Hvile
I Slesvigs gamle, blodbestænkte Jord,
En Helt, hvis Minde, medens Tider ile,
Skal hædres af hver Sjæl i danske Nord.

Saa medens længe visne Døgnets Kranse,
Der bragte Tak ham for hans Manddomsværk,
En Fremtids Slægt skal ved hans Grav dog standse
Og vide, Kjærlighed og Tro gjør stærk.

C. F. TIETGEN

HANS rige Aand var dyb og klar,
Udover høje Vidder bar
Den her fra Danmarks lille Land
Hans stolte Ry til fjernest Strand.

Hans Tankes Vægt, hans skarpe Vid
Har fanget Sejr i haardest Strid,
Og sjeldent skabte Villie stærk
Som hans et Livets Manddomsværk.

Gavmild han lindred andres Nød,
Trofast han aldrig Venskab brød,
Og i hans Lykkes stille Hjem
Et Kjærlighedens Væld brød frem.

Der Romantikens gyldne Traad,
Usynlig midt i Arbejds Daad,
Sig slynged mod hans Længsels Kyst,
Mens sagte sukked Sjælens Røst.

Dog størst han var ved Korsets Fod,
Hvor som et ydmygt Barn han stod
Med Tak for Naaden i sin Daab,
Med Kjærlighed og Tro og Haab.

Derfor nu kalder Klokkeklang,
Derfor nu samler liflig Sang,
Derfor nu lyder Frelsens Ord
Højt fra hans skjønne Kirkes Kor.

Derfor til Gud, som Ordet gav
At lyse over Død og Grav,
Vi bede: Giv ham salig Fred
Og Glæde i al Evighed.

TIL N. F. S. GRUNDTVIG

VED Kjøgebugt, hvor Aaens skjønne Høje
Sig hæver under Bøges tætte Løv,
Der hviler langt fra Verdens Larm og Møje
En gammel Skjald, man jorded nys hans Støv.

Hvor Havets Bølger bruse i det Fjerne
Og melde os om Fortids Storbedrift,
Hvor tændt ved Mindets Fakkel Nordens Stjerne
Kan tolke Sagas gamle Runeskrift.

Hvor Trofasthed med milde Hænder freder
Om Hedengangnes stille, mørke Grav,
Hvor Kjærligheden Blomstertæppet breder,
Der slumrer nu en Hyrde med sin Stav.

En Kjæmpe stærk det var i Aandens Rige,
Sit Kald han aldrig svigted nogen Stund,
Og aldrig nogen Fodsbred han mon vige
Fra Herrens Ord, hans faste Klippegrund.

Han elsked' Danmarks Folk i Fryd og Smerte,
Hans Stemme vakte det af Sløvheds Blund,
For Friheds Sejer slog hans varme Hjerte,
Ustandset Sangen toned' fra hans Mund.

Han sagde, hvad er Verdens stolte Vise
Vel mod et Troens Barn ved Frelsers Bryst,
Han lærte Nordens Slægt sin Gud at prise,
At takke ham med Menighedens Røst.

Derfor en Sang nu toned' ved hans Baare,
Der vidner højt om Menighedens Liv,
Det Liv, der skuer gjennem Vemodstaarer
Kun Troens Lys og Evighedens Bliv.

Det Liv, der lig et Hav af Tonebølger
Udover Vedtægts stærke Dæmning brød,
Og fra den tætte Skare, som ham følger,
En Hjertets Tak nys jublende gjenlød.

Det Liv, der toner i hans rige Sange,
Der kalder Vennerne i Herrens Navn,
Der samler Kjæmperne i Tider trange
Og peger mod et helligt Samfunds Havn.

Det Liv, som sprang af Evighedens Kilde
Og strømmer kun mod Evighedens Hav,
Det Liv, der vækker, kalder, stærkt og stille,
Det breder Palmen nu paa Heltens Grav.

Det Liv, der styrker, trøster, ydmygt bøjer
Og Vidne bær om Aanden himmelsendt,
Der kristne Sjæle trofast sammenføjer,
Sé, det er Grundtvigs største Monument.

JULEHILSENER
TIL DE DANSKE I AMERIKA

Til de mange, glad og bange,
Der drog over salten Strand
Bort fra Frænder, bort fra Venner,
Bort fra Hjem og Fædreland,
Sendes Bud fra Dannevang.

Til de Gamle, som vil samle
End med trofast Hjertelag
Hvert et Minde, der kan binde
Dem til Danmarks stolte Flag,
Bringes her en Takkesang.

Til de Unge, der nu sjunge
Højt med Modersmaalets Røst,
Der vil bære Danmarks Ære
Frem til fjerne, fremmed Kyst,
Stiger Haabets fagre Ord.

Til de Ene, som blandt Stene
Samle sparsomt Korn i Høst,
Der med Møje, Graad i Øje
Søge efter Sjæletrøst,
Toner Julens Englekor!

Over Bølge Ønsker følge
Fra det Land, hvor Bøgen gror,
Mand og Kvinde, som vil finde
Danmark paa den nye Jord,
Deres Virke signe Gud!

Gid de bygge Mure trygge
I Vorherre Jesu Navn,
Hvor de smage alle Dage
Glæden i hans Frelserspor,
Juble Tak for Julebud.

1896.

Fra de stolte Kæmpegrave,
Fra de lyse Bøgeskove
Og fra Bondens Abildhave,
Over Sø og salten Vove
Myldre Julehils'ner frem.

Fra saa mangt et trofast Hjerte
Barndomsminder, Ungdomssange
Tone nu i Fryd og Smerte
Over snebedækte Vange
Til de nye, danske Hjem.

Fra de høje Kirketaarne
Nu til Julefest det ringer:
Kommer I ved Daaben kaarne,
Flyv paa Aandens Fuglevinger
Til Vorherres Krybbe hen.

Der fra Øst og Vest skal mødes
De, som tro paa Frelsens Gaade,
De, som saligt igjenfødes
Ved hans underfulde Naade,
Som er hver en Synders Ven.

For os alle fra det fjerne,
Over Trængsels dybe Dale,
Lyser Julenattens Stjerne,
Lyder Engles Juletale:
Eder er en Frelser født.

Fra det Land, hvor I nu bygge,
Danmarks Døtre, Danmarks Sønner,
Hvor I søge Fred og Lykke,
Lyt til vore varme Bønner,
Til vort glade Julebud.

Syng med os de kendte Sange,
Drøm med os de gamle Drømme,
Elsk med os de danske Vange,
Modersmaalets Toner ømme,
Eders Troskab signe Gud.

1898.

Frem over brusende Vande,
Fremad ved Arbejd og Strid,
Bort fra de hjemlige Strande,
Bort fra det smaalige Slid,
Fremad, ja frem!

Frem til de ukjendte Kyster,
Sjælen af Længsler fuld,
Did, hvor de Tusinde Røster
Lokke med Ære og Guld,
Fremad, ja frem!

Hjem til de liflige Steder,
Hvor Barndommens Vugge stod,
Hvor spired Ungdommens Hæder,
Vandet af Kjærligheds Flod.
Hjemad, ja hjem!

Hjem, hvor de dyreste Minder
Vaagne ved Modersmaals Sang,
Og stille Taarerne rinder
Ved Juleklokkernes Klang,
Hjemad, ja hjem!

Opad mod Himmelens fjerne,
Straalende Evighedskyst,
Opad mod Betlehems Stjerne,
At lytte til Englenes Røst,
Opad, ja op!

Opad paa Kjærligheds Vinger,
Som Fugl fra løvrige Skjul,
Frem over Bølge sig svinger
Nu Hjemmets »Glædelig Jul«!
»Glædelig Jul«!

1899.

